

غزلیز ماہنامہ

دبلا بیلو شاعرانو پہ زہ پوری غزلونہ

راتولونہ اوترتیب: گلبدین (فیضان)

ددې کتاب په اړه

نوم : غزلیز مابنامونه

راتولونه او ترتیب: گلبدین (فیضان)

شاعران : پیر محمد (کاروان)، خالد (ریحان)، ممتاز (اورکزی)،

دروېش (دراني)، ارواښاد محیب الله (بهرام)، سپین (کوچی)، محمد گل

(منصور)، شهنواز (باقر)، ثنا الله (ضیوال)، نوروز خان (ذکي)

نصیر (آرمان)، نصیر (اتل) او گلبدین (فیضان).

دېي ډي ایپ بني تر لاسه کولو پته

<http://solimanmountain.weebly.com>

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

ڊالی

لړلیک

د شاعر نوم	د پیل صفحه	د پای صفحه
پیر محمد (کاروان)	۱	۲۳
خالد (ریحان)	۲۳	۳۴
درویش (دراني)	۳۵	۴۷
ممتاز اورکزی	۴۸	۶۲
محمد گل (منصور)	۶۳	۶۹
باقر	۶۹	۸۴
محبیب الله بهرام	۸۴	۹۲
سپین کوچی	۹۲	۱۱۰
(ضیوال)	۱۱۰	۱۱۹
نصیر (آرمان)	۱۲۰	۱۲۸
(ذکي)	۱۲۸	۱۳۲
نصیر اتل	۱۳۲	۱۴۴
فیضان	۱۴۴	۱۵۶

غزل

سبا چي سر زمـا په تيره د لحد لگيري
راځه چي نن مې زړه له تا سره بې حد لگيري
صمد به عـفوه راته کاندي د صنم د مينې
په زړه مې خوږ چي قل هو والله احد لگيري
بنـکلا پلويه له پينو هغه بدرنگي غورځوه
چـي د لاس تيره يې په غاښ د محمد لگيري
په يوه داسې کيف مين يم چي له ښه نه ښه دی
د شپې د ستوريو ډک آسمان به په چا بد لگيري
لکه لـيـنـدـه کړه له لري نڅاگره ښکلا
مقصد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لگيري
چي سُر و تال د بوډۍ تال ټول د کاروان دي ياران
له گلـغـزلي له نغمې سره يې خود لگيري
پير محمد(کاروان)

غزل

زړه زمری دی بس خطاوي به ترې کيږي
د هوسيو سترگو غلاوي به ترې کيږي
يو انسان دی مهربان دی غوسه کيږي
کله کله تاوي ماوي به ترې کيږي
لبونی دی په واده کې په ژړا شي
په لمانځه کې هم خنداوي به ترې کيږي
چې گلونه يې گېډۍ گېډۍ خوښيږي
نو گېډۍ گېډۍ دعاوي به ترې کيږي
واوري ووي زما خور ده نوم يې سوله
ها چې راشي نو موسکاوي به ترې کيږي
ماشومان چې له جگړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوي به ترې کيږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوري
ژېړبخوني شان رڼاوي به ترې کيږي
د کاروان غزلي مستي جينکۍ دي
چې په خود راشي گداوي به ترې کيږي

پيرمحمد(کاروان)

غزل

شعرونو سوداگرې شـــــــــــــرا بې غزل په څو دی
د الهام پرڅو پریولی گلابي غزل په څو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپې راوړې
ستا د برندو برندو سترگو عقابې غزل په څو دی

د لیمو له خائقا یې صوفیانه غزلې غـــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابې غزل په څو دی

ما دې نوم په سپینو اوبنکو پـــــــــــــه زیرې نرګس لیکلی
نرګسې غزل په څو دی شین ابې غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکې وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســـــــــــــتا د مخ د سپینې پانې کتابې غزل په څو دی

پیرمحمد(کاروان)

غزل

که بيلي پښې پر تودو تبخنو ودرېدلی يــــــمه
د غمړنگو لونگين ته رسېدلی يــــــمه
په تلليو سترگو پسي ډېر ډېر ژرېدلی يمه
ته به ويــــــده وي د آسمان ستوريو لېدلی يمه
درست ماشومتوب را باندې سترگې تورولې ادې
د رنــــــجو سيند يمه له سترگو بهېدلی يمه
د نيمو شپو سپوږمۍ را گوري راته غږ نه کوي
غريب مار غــــــه يم په ځنگل کې چغېدلی يمه
زخمي آواز مې پر جهان راگ د سُرو لگيزي
د زړه تر څنگه پــــــه وزرو لگېدلی يمه
ژوندی پږواک يم دوی مې وژني خو را و خېژمه
گني نو څو ځله گړنگ ته غــــورځېدلی يمه
د زړه د سر هره تڼاکه کې مــــې توری توری
غزل غزل دې کړمــــــه کل کل غوړېدلی يمه
لکه د اوبښکو د کاروان مې ترېنه مه وباسئ
چې يــــــې د سترگو په جنت کې لوبېدلی يمه
پير محمد(کاروان)

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې يې غــــاړه وه
بيا زمونږ ژړا تر موټر بــــم لانــــدي ولاړه وه

اوبسکې په اوبو کې وې بېــــگا په روژه ماتې کې
چا مو وې خرما ربېلې ژوند مو دبسته شــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بوخت ومه
ماته گاونډي کړې د خور او د مــــور زياره وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچــــه مې په ستوني کې د کاني په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانــــه د وطن د بُورو، ورارو غږ
دا غــــزل کاروانه د شهيدو وينو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

غزل

تري گلاب راته وي، نري باران خوړ دی
خو ما دا نه منله، ما وي جانان خوړ دی

سهارنی بلبلې، ورسره مله کړه نغمه
د غره په خوا کې کلیه، ستاسو اذان خوړ دی

چې ته د گل غوندي يې، که گل د تا غوندي دی
ای په ایمان و وایه، کوم یو گومان خوړ دی

په یوه سري مینه، مسته د خیال ښایي
ور غاړې وتې وایي، په خدای انسان خوړ دی

غنم غنم خوړه ده، بــنتِ آدم خوړه ده
هو د حــوا پر خالق، ایمان ایمان خوړ دی

نری به هم خوړه وي، د توري گوري په شان
لکه انگور د میزان، افغانستان خوړ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تور سترگي وپی منه
سترگي به ستا وي خوړي، شعر د کاروان خوړ دی

ټور-۱۳۹۶-۱۳

غزل

چې ورته خولي شوي داصيلو مرغلو اوبه
خپلو خبرو ته دي ورکړي د سندرو اوبه
ستا د تصوير تنکيو پښو ته شيشي مه شه لشي
په کانو چبرې ماتې مه شه د جوهر—رواوبه
زما د زړه د مينې زور پاس په لـبـمـو کي گوره
په بره خپږې اشنا تـلـل د زورورو اوبه
خدايه ! باران د مينې راوله پر وچـو لـلـمـو
غواړي گلان لکه د تـزـو مـسـا پـا—رواوبه
گودرې شاري منگي مات دي په کي خاڅکي نه شته
ستا د لاسونو د جوړه شپـي—يـنـو کوټرو اوبه
پرگلو خاڅي کوم د مينې پېغمـبر ژړلـي ؟
د شعر د شاتو د مچـي—يـو له وزرو اوبه
کله چې لـيکي خپل صنم ته صوفيانه غزله
قلم ته واچـي—وي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

امام و له قيام را غورخېدلى په جومات كې
سجدې په وينو سرې وې بم چاودلى په جومات كې

مات غشى د پولادو ، د قاري پــــه حنجره كې
قران و پانې پانې سوځـــــــېدلى په جومات كې

سيلي وه د سرې اوسپنې ناڅاپــــه را الوتې
گل گل د دعا لاس و ريرديدلى په جومات كې

او پلار يې مات رحيل لكه خپل زوى غېر كې نيولى
لبنتي د اوبنكو وينو بهېدلى په جومــــات كې

الف د يوې پرې ژبې پر سر پــــه وينو سور و
د ميم توري په زړه و لگـــــــېدلى په جومات كې

زوال يې خدايه كـــــــبر كړې په روى د ملايكو
شيطان له خــــر مستى و گډيدلى په جومات كې

پيرمحمد(كاروان)

غزل

دا دې موسم دی مهربانه که وطن ته راځي
درد په وطن کې دی درمانه که وطن ته راځي
خولي مو گـنـډلي د فولادو په تارونو یو چا
زمونږ د سترگو تـرـرجمانه که وطن ته راځي
تري گلونه یې په غېږ کې مرغیجن دي ولاړ
د مــــیني شړکنده بارانه که وطن ته راځي
جامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شي
د جنگ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځي
بې تا سرغوڅی ستان پاتې دی تاوان دی تلوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تــــه راځي
مړ به له غم یم چې تابوت دې لــــه یونانه راځي
شم به ژوندی ، ژوندیه خوانه که وطن ته راځي
لکه ټپې دي درپســـــــې ټولې شملې لوپټې
ز مــــا زار زاره یاقربانه که وطن ته راځي
د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شي به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځي
حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

غزل

بلومه په ډيوو کې دعاگانـــــــــــــــــي
نيمه شپه مې په لېمو کې دعاگانـــــــــي
له تسبو نه مې تارونه دي را ويستي
غږومه په نغمو کې دعاگانـــــــــــــــــي
طنازي يې په لفظونو کې نازي کړي
په غزل په زمزمو کې دعاگانـــــــــي
د رندانو سترگې برندي را پسي دي
کړنگومه په پيالو کې دعاگانـــــــــي
کړه مې لپه ميناتور جام د مرجانو
تنده غريه څښه اوبو کې دعاگانـــــــــي
د برکلي به وي سخ چې وي د سولي
پېغله ناوې په چمـــــــــــــــــبو کې دعاگانې
کچ او مېچ د چـــــــــــــــــا د لېچو را سره دی
مړې يې مه شه په بنگرو کې دعاگانې
و کاروان ته يې تورسترگې کړي ور يادې
په دې ورځو په دې شپو کې دعاگانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

غزل

دېر شـي له بې قدرو نه غمي په تيرو مات
شته دي اباييل پـه غشو ولي د جومات
ونيوه لکۍ د دجال دې نـوي حـاجي
حق يې تر پښو لاندې ، و دروي لات و منات
رانبکه چليپا تپوس پـه پـرو د طاووس
وايي چې دا ولي يې رنـگونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کې د دوران لـه نقادانو
نارزي ورتـه دوه توتـه يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه گيله من له جاهلانـو
دوی تلي په تله د لرگـيو ، مناجـات

پيرمحمد(کاروان)

غزل

نه مې له خيام نوشلي نـــــــه مې له غني شراب
ولي مې غـــــــزلي خلک بولي لبوني شراب
تکـــــــنده غرمه مې ميخانه ده په کې لمر ساقی
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته خو ، کې يوه مسته نـــــــظر بـازـه ده
خود به جوړومه له لمبـــــــو د سپـــــــېلني شراب
نن د چا زړو سترگو له حده ډېر بېخـــــــوده کړم
رند خرابوي چې ډېر يې غـــــــړپ وي خنډني شراب
دوي ډکې پيالې رانه په منډه مـــــــنډه مـــــــنډه وي
دوي غرخنۍ سترگـــــــې وي نظر يې غرخني شراب
هسي مې غزلي د نـــــــرگس غـــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــي شراب
دا راوړي تا له کـــــــوم جنت وو جنتـــــــي يې کړم
وا کاروانه تا خـــــــو په ما خنډلي گيڼي شراب

پير محمد(کاروان)

غزل

د غشو سترگي پي ړندي شه خو پي سرې مه شه
ستا د گوربت د لوړ الوت وزرې پرې مه شه
ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زر غونډۍ اوسه
د غره شپونکيه ستا له غږ تشې درې مه شه
ايله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلۍ
د بېلتانه په ساندو بيا اري اري مه شه
ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهي
د چمبۍ به ماري د چارگل ماتې پرې مه شه
ستا د چلم پر سترخانه دې وي سکروټې بلې
مسته ملنګه مينه مينه دې ايرې مه شه
د موسی خدايه د مينو شاعرانو خدايه
د کوه طور د سر شپونکي دې بې اسرې مه شه
چې ستا کاروان يې له نغمو نه زر غزلې جوړې
د چورکوندي د بلبل چوپي انترې مه شه

پير محمد (کاروان)

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنگه دې قضا کړم
 راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم
 ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانه ورکه
 تاپسې به پيرې اوږدې لــــــنډې شپې رڼا کړم
 غشــــــي راکوه چې اژدها په تندي وولم
 موســــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم
 زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدۍ کړ
 گوري به ليلابه له وچ ډاگه راپيدا کړم
 دين دپښتو نغښتۍ دملالې په تــــپه کې
 دا دتپو ژبه به له خدای ســــره آشنا کړم
 ډول به شم اټن به شم شغا به شــــم دڅڼو
 بيا به طالبان دجومــــاتونو په گــــډا کړم
 خاوري يم خو لمربه ترلاس ونيسم که خيروي
 ستوری به شم پاس به له سپوږمۍ سره خندا کړم
 بيا به دغاټولو دغه لوټ کاروان راټول کړم
 لاس به په سپرلی واړوم زر به يې پخلا کړم
 پيرمحمد کاروان

غزل

دا بــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
خُينې خُينې سترگې له سري خُينې زړه وباسي
هغه چې ماشومه وه اغزي مي يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مې دې ويشتلي بانه وباسي
ناڅاپه شهنده شي په شـغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنځو کې له پنځرو نه مار غه وباسي
عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مــــــازې واښه وباسي
دا سترگې د کوم يوه زرغون سمندر خويندې دي
بيا په خپو راغلي چې به څوک لــــه کاله وباسي
دا حُلي دې داسې لېونۍ مينه مــــــگرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانځه وباسي
سخ به دې کاروانه وي که ښکلي لاروی دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وباسي

غزل

را غورخېدلي د غـرور له اوچت غره دي سره
د یو د بل په لوغړنو وینو سره دي سره
د خاورو لوبنی شه پاڅه دې شي خو مړه چې نه شي
یاران په خپلو کې بس اور دي او اوبه دي سره
دا چې سرونه سره ریبي ماشومان خو لري
ترمنځ یې خدایه راشي غوښه او چاره دي سره
خلک د یو د بل په سترگو کې لا خاورې شیندي
داسې موسم را چې بس یو بل ته رانجه دي سره
کبلي چې روي د غرڅي له تي شیدې د، ریـدي
دبنتي زرغونې وي شپېلی دي او شپانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه ږوږی کې مـالګه
بیا به له زړه وایو چې دا خلک خواږه دي سره
چې سره غېږ په غېږ شي توري بنـکلا و زېږوي
دا هلکان جینکی خوند کا چې واده دي سره
د وطن شپه لري سپوږمۍ او هم د ستوریو کاروان
سبا به گوري چې مین په لـمـر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

غزل

مه يـي وژنئ ماشومان دي ارمانونه
موروطن باندې مي گران دي ارمانونه
روژه مـاتـي ته لا نه دي رسېدلي
د خُرمـاوو پـه ارمان دي ارمانونه
د طاووس د زرغـونو بـنـکو ورونه
بنکـلوونکـي د قرآن دي ارمانونـه
ورارې مه شه د وطن ملالې خويندې
شنه غمه يـي د پـزوان دي ارمانـونه
د گلاب ذکر يـي زخم دى په زړه کـي
په اغـزيو کـي روان دي ارمانونـه
په خنجر که د موچي په تار حلال دي
د شهيد افغانستان دي ارمانـونه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب - ۱۳۹۴ - ۱۹

غزل

زړه چې غلې غلې د چمبې غونډې درزا کوي
نجونې د لــــفظونو مستې مستې شي گډا کوي
رايې شه ساحل ته مرغـلرې به در وشيــــندي
کله چې سخي سمندر شور کوي غوغا کوي
مینه جادوگره ده پر هر چايي منلی خان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي
دا ښکلې چې خان يې په اوو پــــردو کې و نغاړه
وگوره سپين سترگي هم ترې وېره او حــــيا کوي
لپې يې سرونه دا کتار د بيا بـان غاڼــــول
دا خو تېرو تېرو مسافرو تــــه دعا کوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو باندي را واوښته
اې دا خو تورسترگي ده خو تــــکه شنه رڼا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شي
بيا نو دا ساده سړی په شعر کې هم بــــلا کوي

عقرب - ۱۳۹۲ - ۸

غزل

نه په ستن او نه په تار پسې روان دی
گربوان څيري ځي په يار پسې روان دی
دی د لـــــــېچو له لښدو را وتی غشی
مرغی نه و لي په مار پسې روان دی
په رباب کې په اوبو او په بنگړو کې
پسې ځي په شرنگهار پسې روان دی
تر غچې گوتې د زړه ، نیولې مــــینې
د بنکلا په ورک دیار پسې روان دی
له نارو یې تش لــــفــــظونه ډکوپنه
ځي د زانو په کتار پــــسې روان دی
خیال کاروان ته رام پري په کجاوه کې
زرین اوبښ یې دی مهار پسې روان دی
پیرمحمد(کاروان)

غزل

شاعران یو په نغمو یادوو خدای
بنکلي گورو ، په لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــــــــاتولو
غږپ کوو له پېمانو یادوو خـــــــــــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خـــــــــــــــــدای
مور د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــــــــــــدای

د ژوندون په گوتو برگی تـــــــــــــــــپي وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــــــــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانه
ســـــــــــــــــتا له شونډو انکو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترگو کې موسکي دي
ستا له سترگو پښتنو یـــــــــــــــــادوو خدای

مور کاروان د لېـــــــــــــــــونو ازادي غواړو
په کړۍ د زولنو یـــــــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمرواوينکوپه شان یم
راشه زر غونتال می شه نری نری باران یم

راشه دځلاندوسترگووالی توره شـــــــــــــــــپه ده
لاره رانه ورکه مـــــــــــــــــسافر دبیابان یم

بنکل دی چې پرتنده کړمه بنکل دی چې سجدي کړم
خال می کړه پرتنده چې ددوو وروځو تر میان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشحالی یــــــــــــــــی
شین می له خندا کړه یوماشوم غوندي ارمان یم

جاردی له خندا شمه چې شین دی له خندا کړم
ستاله برکته خودســـــــــــــــــتور ویک اســـــــــــــــــمان یم

ستا پرتنده پریوتم پـــــــــــــــــرخان می شک پیداشو
گوره چې کاروان یم که ســـــــــــــــــتاخړیکه دپېزوان یم

پیر محمد (کاروان)

غزل

د څاڅکو په لېمو مې سمندر ليدلۍ دی
په ټولو آيينو کې مې دلبر ليدلۍ دی

شهيد مازيگری کوي شغلې لکه حــــسين
شفق مې سور په غشو د شمر ليدلۍ دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شونډوته کوزه
ورځــــم پسي چا داسې کوزه گر ليدلۍ دی؟

دا مستي مستي اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پېغلو مې په سترگو کې گودر ليدلۍ دی

بتگر د تخيل مې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زما کان يې د مرمر ليدلۍ دی

ته پوي يې چې دا ځنگه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن يې ايله يو نظر خــــيبر ليدلۍ دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

په زړه مـي ولـي راوړېږي څه باران خو نه يي
 هسـي مي درد راوړيږي زما درمـان خو نه يي
 د مـخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله ليک وي
 سپـينه کـتابه يـادوم دې دومره گـران خو نه يي
 د خيال هـد هـد دې راته ډېر ډېر پيغامـونه راوړي
 دا مـي خطا وه چـي ويل مـي سلـيمان خو نه يي
 ستا د ستم د انتها به درته څـه وایـمه
 د کوم ظالم مذهب پيرو يي مسلمان خو نه يي
 ما به بي وخته لېونی کړي په اغزو به گرځم
 غېر به رانه کړي بنکليه باغـه بيايان خو نه يي
 د ژوند وچ ساحل په مخ مې لمدې شـونـډې نه ږدي
 شنه سمندره زه دې څه کړمه توپان خو نه يي
 د نور په غشو مـي له هسک نه په لېـمـو کي ولـي
 نه راځي ستوری د اسمان شوي مهربان خو نه يي
 بنکليه سالار که مې د عشق د منزلونو نه کـړي
 بيا راته وایه چي درواغ وايي کاروان خو نه يي
 پيرمحمدکاروان

غزل

بنار دھونبیارانو دی اوزہ دغرہ سری یمہ
توری زولنی راپسی گرخی لیونی یمہ

ورکی می تسبی دی دزنخیر پہ کری ذکرکرم
زرخلہ شہیدیمہ او زرخلہ ژوندی یمہ

هرہ یوہ مسرہ می بس دتورو وینو لپہ دہ
نہ یمہ شاعر دسرو غاتولو کنڊولی یمہ

مانہ شیشی مہ تاووه زہ خو څہ خراغ نہ یم
نہ مرم پہ طوفان کی عجیبہ اور اورکی یمہ

تاپہ سپینولاسو باندی سین تہ ورگوزارکرمہ
کانی ومہ تور خو اوس لہ شوقہ شین غمی یمہ

خان می پہ مریو کی دتار غوندی پت کری دی
زہ دکومی چتی پرتیرباندی ځوندی یمہ

کون کہ وی جرس نو خپل ویدہ کاروان بہ وینس کرمہ
مات بہ شم پہ شرنگ دلیونی دلاس بنگری یمہ

پیرمحمد(کاروان)

غزل

اخ ستا يادونه پي راتول بڼه دي
پرديس حواس مي غزلبول بڼه دي

دغمرنگ په زرخدان مي نظر
ليمه د بنگو په کنډول بڼه دي

ليژ التفات مي سوري زړه ته وکړه
گرانه! پتري په دې کچکول بڼه دي

مړه په بنکليو کي نو څه توپير دی
مړه پريرده يې بنکلي ټول بڼه دي

سترگي، ليمه، وروزي، بانه، خالونه
قاتلان ټول د دې کهول بڼه دي

"ريحانه چاته ور ياديري پوري"
"د چم په دښتو کي غاټول بڼه دي"

خالد(ريحان)

غزل

چي نظر د کبرجنو ورتـــــــه برند شي
ليږ دي پاتې پـــــــه هنداره دغه دند شي

د دې بڼـــــــکلو عجيبه غوندي بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د خوانی له زوره مستي هسې نه چـــــــي
رانه مات دي په نازونو کي مړونـــــــد شي

دا پی مخي د پېرېـــــــانو په شان بويه
خدای خبر چې په اسانه مـــــــي په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــه حسن
چې را پک مي د خيالونو کمر بـــــــند شي

ريحان پرېږدئ د څلورو سترگو جنگ ته
فکر نه کړم چې قايل به د اور بـــــــند شي

خالد(ريحان)

غزل

انقلاب وو له هیواده وو وتلي
زنده باد له مرده باده وو وتلي

په ظالیم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مو له فرياده وو وتلي

پوليتي مي ټپېدې د هيلو ورو ورو
خراغونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانې مې له ياده وو وتلي

ستا د سترگو له پېچلي فلسفې نه
سواده به سواده وو وتلي

دريحان د غزلتوري مسافر و
دخالونو له بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
په زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابه روي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تر کوره پوري گل ورپسي

سپينه خولگی دي لکه سوله تر دوزخ له خوا
کابل زرگی مي په سکروټو کړي مزل ورپسي

تا رارواني غبرگي سترگي په نازونو کړلې
ما ارامونه کړل پياده د زړه په تل ورپسي

په هديرو کي دشهيد وطن راو گرځم هـ
دخيال خراغ ورمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظر غله به دي اخبر د زړه په غلاوني سي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپسي

خالد(ريحان)

غزل

د سترگو توره گُذاره نه کيږي
بي له تا گوره گُذاره نه کيږي

غېڙه دي راکړه اوبه رنگه ياره
د عشق له اوره گُذاره نه کيږي

رabanدي مات چي مړوندونه نه کړي
د بنـگړوشوره گُذاره نه کيږي

ما د غربت لـه لاسه پېره کړي
چا وېل بي موره گُذاره نه کيږي

تېرى غاتول يـمه دتېري دشتي
رabanدي اوره گُذاره نه کيږي

مسافري مي زړه اوبه اوبه کړ
ريحانه نوره گُذاره نه کيږي

خالد(ريحان)

غزل

دي کيسه کي نه یمه چي شنه دي او که تور بنگري
بس چي سلامت وي مړوندونه، کوي شور بنگري

مات دي کرل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندي یم درته رابه وړمه نور بنگري

دي کوڅه کي ورو ځه! په زامنو بوره مور اوسي
هسي نه په ليڅوکي دي واخلي گلي اور بنگري

مـابه تري د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب يې وو څلور بنگري

دا څو دي ريحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پښنـبه دي شرنـگومه چي په گور بنگري

خالد(ريحان)

غزل

په هډوګو په څرمنه پسي ګرځم
دلته شوي ده چاودنه پسي ګرځم

د مرګي کچکول مي غاري ته لوبډلي
د بارودو په بسپنه پسي ګرځم

زه پښتون يم، د ورور په غوښو پايښ
شه په خړپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس په هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيدا کړ
په سکروټو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري ته دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکه ونه پسي ګرځم

خالد(ريحان)

غزل

زما خو را په زړه دي، ——— اته ياديدې نازکې؟
تودې تودې غـرمـې، هغه سړې سړې مچکې

لومړۍ ځل يې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومړۍ ځل په جوزا کې ورېدلې دي څپکې

په زړه مي يې ګلابه!! تابه هم س—— تايم قربان
غاټول مي تخيل ته دښکلا ايښي تله——کې

چي سترگو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شي
د حسن له اسمانه دي رابښکته ملاي——کې

تخنيرم، په لاسونو مي نکريزي کشيدک——رې
ريحانه! له غمبورو مي درتولي کره پيچ——کې

خالد(ريحان)

غرل

څه وخت ؤ هې موضوع به سندرېزه وه ليلو
چې سوله به د هر کتاب سريزه وه ليلو

پيري د عاشقۍ به دي له ډاگه ډاگه ويستم
دا کوډه دي د سترگو له تعويذه وه ليلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورگډه
ادا دي په هر حال کي سولــــييزه وه ليلو

زما نبض دي وکوت د خولگۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څيرنه هر اړخيزه وه لــــيلو

بنو وروزو پيچکو دي کړ زړه رانه ولجـه
حمله دي ترتيب کړي ډلييزه وه لــــيلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خبرو
لهجه دي خوندوره سيمييزه وه لــــيلو

ريحان دي پوکۍ ورکړ د بارخو شمو ته ورو
ته موسکه وي د شنه خال دي کليــــزه وه ليلو

خالد ريحان

غزل

وږمه راوړم، راوړمه وږم، وږمه راوړم سکروتي
دجنگ له لاسه په لېموکي زنگوم سکروتي

تاوده يادونه دي شېبهبه شېبهبه پوکۍ ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروتي

چاپه دي ځمکه دبارودو بزغلی کرلی؟
په سويو گوتو باندې لو کوم رېيم سکروتي

دلوغړن دوران کيسې کړي دسپرغۍ په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغږوم سکروتي

کت کت خندا ته مغرور يار غوصه ورگډه کړله
مطلب يې داو وچي په سرو گلو شيندم سکروتي

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرگرځوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم سکروتي

ريحانه زړه مي د دوزخ وطن له اوره پک دی
بنکاريري اوبنکي، خو له سترگو څخوم سکروتي

خالد(ريحان)

خوشی دي واخیستی له خانه سره غم پاتي شو
په هره څوکه د بنو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي گورم گلورین یادونه
د هر ازغي سر مې تیاکو ته اړم پاتي شو

ستا له یادونو سره غلی غلی ټک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لکه لړم پاتي شو

د خواني گل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مې په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دی تری تم دي غنمرنگ حسن غزل دي رانه
خیال مې چاودلی ورپسې لکه غنم پاتي شو

ریحان چي ستا د بیا لیدلو تـمـنا لرله
هغه ارمان یې خاوري خاوري تر قدم پاتي شو

خالد ریحان ارواښاد محیب الله بهرام ته

غزل

يار خُـ که د شونډو د شکرو ماته ست کوي
مال چي ورکوي د خدای په لار کي برکت کوي

کاني ته چي لاس کړم نو دپاسه دا اواز راسي
ځله يې دخدای له ذکره باسي عبادت کوي

زړه که ورسپاري نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
بنکلي هميشه په امانت کي خيانت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوني ما رته وګورم
دوی وايي دروېش خو د دوستانو هم نفرت کوي
درويش (دراني)

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر په وینو رنگ سي
بـاـداره دغه جنگ دي د وطن آخري جنگ سي
که زړونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاني به لعلونه سي، او دا بوتې به لونگ سي
تر څو به دوی پـه کلي کلي گرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنگ سي
زموږ ځلمي چي جنگ ته هڅوي نو ور ته وايي
چي هسي که مو کښېښودي نو توري به مو زنگ سي
که گوري له لستونيه به يې سور خنجر راووزي
دروېشه! چي روان در سره څوک دلته پر څنگ سي
درويش(دراني)

غزل

له بدو څرنگه لاس واخلي چې ضمير نه لري
شیطان به وتړي په څه باندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندې، بل ته غوړ نه نیسي
زړه د بدن داسې باچا دی چې وزیر نه لري

خپل خیرن زړه به نو په کومه رڼا باندې وینځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ویر نه لري

زما زړگی به هم تل نه گوري د غشو لاره
او ستا بانه به هم مدام داسې تاثیر نه لري

دا دومره ژر چې ټولوي دروېشه داسې ښکاري
چې له جهانې د تگ نیت د ښار امیر نه لري
درویش(دراني)

غزل

دامنم چي نه خراغ یم ، نه سهـاریم
مگر بیا هم دتیارو دسترگوخـاریم

ما و تا به هم اخر غاره غری سو
دا په دا چي ته بنیینه یی ، زه غـباریم

ستـورو تاسي لاڅه نور انتظار وکړئ
زه دمـځکي د سپـرو خـاورو په کاریم

خوبه ستاده چي په کوم شکل مـي غواړي
زه خو چـاوتـه اغـزی چـاته بهـاریم

زه دروېش بیرته دځـان په طرف باندي
را روان یم خـو تراوسـه لاپه لاریم
درویش(دراني)

غزل

هيڄوڪ نه غواري چي بنگلي پرېشان شي
بس لـه لري ورته وگوري روان شي

دا چي هره ورځ ورکيري دلته زړونه
هسي نه چي ٽول په تا باندې تاوان شي

زړه مي ستا ډېرو بي ورو داسي نري کړي
چي رقيب شري نو هم زما ارمان شي

په وړه خوله چي کـوي لويه خبره
دا ستا غشي ولي لوي تر دي کمان شي

د درويش خاوري وجود به هم سره زر شي
که دي شونډو ته نږدي لکه پېزوان شي
درويش (دراني)

غزل

دویر اووېري زمانه څومره اوړده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـلـا ،داده زړه شوه دلته

هـسـي خوتوره کله وري پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره بڼه مړه شوه دلته

هغه وخت لار چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو په فـضا کي به بدله په نغمه شوه دلته

سـتا دراتگ اندازه داسي موږ ته ولگېده
چي لـه گرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتـېـره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شـوـه دلته
درويش (دراني)

غزل

رونې اوبنکي مي را اوري په لمن کي
وړم به يار لره دا ستوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنگ وي
وي به کاني د کمزوري په لمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
گلان راوري تر موږ پوري په لمن کي

د دروېش هره مصرع دگلو ځانگه
خوشبویي يې د هر توري په لمن کي

دروېش درانی

غزل

مجنون غوندي څه خلک، د ليلا غوندي څه خلک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غوندي څه خلک

له بناره د هيندارو سوداگر باسي پـــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غوندي څـــــــه خلک

زياتيري ورځ په ورځ دلته د درد غوندي وگـــــــري
پيدا کړي لويه خدايا د دوا غـــــــوندي څه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــاندي نظر زما ده سترگو
همـــــــېش راضي و ماته د ژړا غوندي څه خلک

(ژوندۍ ده په په ژوندون کي يې شک مه لره) درويشه
لا شته په دې تـــــــولنه کي ده سا غوندي څه خلک
درويش (دراني)

غزل

چی دښمني یې ختم و نه گڼي بیا به راځـــــــــــــــــــــــــي
د غریبانو ډیوی پام کوه هـــــــــــــــــــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونډی په ډله راغلل
زما جانان خوی د سپوږمۍ لري تنها بـــــــــــــــــه راځي

د لمر و جنگ ته به ملگري ما یواځي لـــــــــــــــــــــــــي ږي
بل که راځي نو هم سایي غونډي تر شـــــــــــــــــا به راځي

لینده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــــــــــو هدف یې زه یم
غشي که هر طرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خوا خورو کی به یو راځي ضرور درویشه
که جانان رانـــــــــغي و مـــــــــــــــــاته نو ژړا به راځي

درویش (دراني)

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چي وشي
کېدای نه شي مگر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هم را واوري
په دې اړه څه نا څه غواړم چي وشي

دا چي نه غواړم راتگ ستا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نه غواړم چي وشي

په لېږمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشــنا وايي يو باران د تېرو غشو
اي دروېشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي
درويش (دراني)

غزل

موسم بدل دی بنایي تللي مرغان بېرته راسي
وخپل وطن ته دکېوالو کاروان بېرته راسي

ستا لونه ولونه زلفي وباسم له خپله خیاله
یوساعت پس که گورم دغه ماران بېرته راسي

بېلتونه دا خُل دي نو عمر دومره لنډسه چي زه
په لمن اوبنکي وچوم اوجانان بېرته راسي

چرته که کانی او تــــــندی بیاسره وجنگېدل
منځ ته به زخم دگواښ کړوني په شان بېرته راسي

دروېشـــــــه داسي به ونه سي چي زموږ هدیرې
سپین ږیري وگرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي
درویش (دراني)

غزل

حَي پَه بدو کي تر پايـــــــــه ، نه وږيري
دا اُمت هم اوس له خـــــــــدايه نه وږيري

چي وي پروت پر خزانـه هغـــــــــه خو مار وي
دُوى به ولي له بډايـــــــــه نه وږيري

ادا وطن داسي وطن نه دى اشـــــــــنايه
چي اشناى به له اشـــــــــنايه نه وږيري

زه وږيرمـــــــــه که نـــــــــه، ته ښه خبر يي
خودښمن وته مې وايـــــــــه، نه وږيري

دروېش اوس هم مار له ستوني نيوى نه شي
دومره ده چي ترې له ورايـــــــــه نه وږيري
دروېش دُرانى

غزل

زما د اوبنکو خاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او باران دی، نور څه نه شته

کوو یــــی، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
توان دی او توان دی او توان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نور څه نه شته

دروېشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نه شته
درویش (دراني)

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يم
ما پورې مه كينه زما به شي زه داسې يم

مه غـنـمـرنگه! داسې ړنگه غاړه مه راکوه
زما د هر ماښام سودا به شي، زه داسې يم

د ليونتوب پيښې مـي مه كوه، خبره واوړه
دا ټوكي نه دي په رښتيا به شي، زه داسې يم

سترگو كې دشت، لهجه كې تنده په نظر كې لتون
راځه قربان، خو وارخطا به شي زه داسې يم

ته به وي ځنگه، چې ممتاز درگورم ځنگه به شي
خو چې ما گوري په ژړا به شي، زه داسې يم

ممتاز اوركزی

غزل

باوري اوسه خپل گمان سره خبرې کوه
له خانه هه، بيا رايه، خان سره خبرې کوه

که شوي تنها لکه دفتر کښې په مېز ايښې غنچه
په مسخ مسکا سته گلدان سره خبرې کوه

دې کتابونه سره کښينه، دې البم ته غوږ شه
دا سستا جهان وو، دې جهان سره خبرې کوه

هه، لکه خوب په خان راخور شه، لکه خوب وينه خان
بل شه، فانوس شه، شبستان سره خبرې کوه

لکه سحر په هلو خلو کښې د خلقو پټ شه
لکه سکه کڼې ماښام آذان سره خبرې کوه

لکه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره
لکه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

ممتاز ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپه ده، د ستورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز (اورکزی)

غزل

رحيمه!! نه کوم له ډاره خواري خواري سجدې
ترتا دې اورسي زما مستې خمارې سجدې

دلته يو کس دی ځان ته وايي د جنت ټيکه دار
يو زير ايمان دی ورسره او څو بيماري سجدې

اي! ته هغه يې چي سينگار دې پرستش کړی دی
اي! ته هغه يې چي کوي درته هيندارې سجدې

ستا ساده توب خو ته بي حده مزيدار کړې کنه
دې عاجزی خو کړې بي حده مزيدارې سجدې

نه مـي څه کار تا سره شته، نه مامله تا سره
پرې مـي ږده وا سړيه څه راپسي شمارې سجدې

اوس ما ته څه پته ده؟ څنگه به وي حال د زړونو
خو تنـدي ټول تيار دي ټولي دي تيارې سجدې

مـمتازه هغه نڅاگره مونځ گزاره هم ده
څه بخت لري د دې ظالمي گناهگاري سجدې

(ممتاز اورکزی)

غزل

لا تنهائي احساسوم لا تنها چرته یمه؟

زه یو ویشلے وجود، زه لا زما چرته یمه؟

لمحه لمحہ تیکه تیکه خورمه خپل خان لگیا یم

بلا ته چرته ئې؟ راځه زه به بیا چرته یمه؟

نن سبا ته چرته ئې یاره؟ څه درک څه پته؟

او هو! رایاد شوو یاره زه نن سبا چرته یمه؟

د خان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست یم

خدایه د نور صبر، د نوري چپتیا چرته یمه؟

ممتاز ه ټوله دنیا ده زما ځه وي به چې وي

خو که ریښتیا وایم د ټولي دنیا چرته یمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

زړه کښې به خداے دروړم درود به په لیمو کښې دروړم
زه ————— ه نورو نه د رڼا په پیمانو کښې دروړم

ډیر ————— ې زړه کیري چې پینځه واړه آذانه دروړم
دا س ————— پینې شمعي د یو پاک آهنگ جامو کښې دروړم

د روح راح ————— ل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم یاره
د م ————— ینې ټکي به تمام په کلیمو کښې دروړم

د ل ————— یو نې زړه د دعا شال به درولیرمه
او باق ————— ی ځان به د گلونو په وړمو کښې دروړم

د م —————متاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غ ————— وایم دوه اوښکي د موسم په رنگینو کښې دروړم

ممتاز (اورکزی)

غزل

نه ټـښـه خبر نه ټـښـه خبره له وطنه راغله
زخمي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په گنډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندرې له وطنه راغله

يو د عربو د صحرا شگو وړوند کړې ومه
بل مې پاگل سر ته ډېره له وطنه راغله

ما يوې هيلې پسې خپل وطن نه کوچ کړې وو
هـڅـه په ما پسې او تره له وطنه راغله

لکـه کاغذ د چا په نوم ليکلې والو تمه
يوه سـيـلـی وه زوره وره له وطنه راغله

ما مسافر چې سترگې پټې کړې بيا اوشو کرم
څوک نظاره شوه، تر نظره له وطنه راغله

باچـا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتـا سره د تور څادره له وطنه راغله

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه تور خــــادريم احتجاج یم بده ولي مني؟

زه تبــــاه حال تباه مزاج یم بده ولي مني؟

ياره ! مفتــــي يي فتوا گر يي بده نه منمه

ياره ! منــــصوريমে حلاج یم بده ولي مني؟

باداره ! تا وييل خراج راوړه ، ما ځان راوړے

باداره ! وا مي خله خــــراج یم بده ولي مني؟

حكيم جي ! ما هغه نڅا کښي دے سکون موندلے

مــــداح د برجو مهاراج یم بده ولي مني؟

منم د رنځ غوندي خپل ځان ته لگيدلے يمه

خو د خپل رنځ خپله علاج یم بده ولي مني؟

ته بــــلاول يي ما منلے يي په سر او سترگو

چــــي ستا تر څنگ لکه کماج یم بده ولي مني؟

ممتازه!! ما ورته وييل چي ته بي شک رباب يي

اوس د رب کره دي زه دې باج یم ، بده ولي مني؟؟

ممتاز (اورکزی)

غزل

چـــــــغِي په لالي پسي خوبونو کښي وهم
دا شــــپيلۍ بايد چي جگو غرونو کښي وهم

ته خو څه سيگرټ او روپۍ نه يي له ما ورکه
تا پــــسي هم گوټي په جیبونو کښي وهم

جــــار دي له نامي شمه حسين پکښي راځي
خــــان درپسي ټولو ماتمونو کښي وهم

خدا ښه زما گمان کښي په پوره معنا موجود دے
زه بــــنده لامبو په سرابونو کښي وهم

هــــو! پورته کوم گڼو غرونو کښي خپل غږ
هــــو! خپل مخ په دي گڼو مخونو کښي وهم

تا پــــسي په ښپو نه خُم خپلي نه غواړي ميخ
خــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښي وهم

اے عــــلامه! وه علامه! زه يم ستا په شان
نوم مــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښي وهم

ممتاز(اورکزی)

غزل

يو نــــــيم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدايه
نه يــــــي ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدايه

مونږ معاف کوه . مونږ ساده گان يو ، بندگان هم يو
دا يو نيم کس په مونږه هسي نولجلال وي خدايه

زه بــــــه تر څو پوري د تندي انتها شرموم ؟
تر کــــــومه پوري به زما دغسي حال وي خدايه؟

زرگر دې ټول عمر زرگر وي شکايت نه کوم
خو دا کــــــلال به تمای عمر کلال وي خدايه؟

ته قیــــــامت راوله بي شکه زه خواب نه لرم
خو که بنده دې يم نو زما په خوله به سوال وي خدايه

کاش هــــــغه څوک راشي او يا تر هغه چا ورشمه
چــــــي هو بهو زما په شاني په جنجال وي خدايه

مــــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځيني
چــــــي په بي رحمه اذيت کښي خو مي سيال وي خدايه

ممتاز (اورکزی)

غزل

ډير په ځان ظالم وم. په ځان گران ومه چې وم
زه هريو كردار د خپل داستان ومه چې وم

ما لويديلي قبر کښي دفن کړئ مسلمانو
زه مالک د داسي يو مکان ومه، چې وم

اوس خو خير نه د چا په شان يم نه به شم
هو! يو وخت کښي زه د چا په شان ومه، چې وم

تا چې غم اړه راکړه ما ته څو کالونه پس
بيا هم درته هغسي جانان ومه، چې وم

تار وم، په رباب، په سريندي که په ستار وم
ما ضرر يې خوړلي په لږزان ومه، چې وم

څو داني لونگ کفن کښي هم راسره کيږدئ
سخت د لونگينو په ارمان ومه، چې وم

ما ته خو ممتاز هغه اوس هم آيينه وه
اوس هم ورته هغسي حيران ومه، چې وم

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه اکثر چا پسي خراب شم بيا اکثر بنه شم
خو خيال مي نه کيري چي دا خل دومره زر بنه شم

وا ——— لا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد يم
غرق شي پيريان نه دي چي زه به په منتر بنه شم

چي مي د زلفو سره باد کړي ليونې شم خدايه
چي مي بندي کړي په حلقه کښي د نظر بنه شم

کاش ——— سيحا!! زه هم خو وخته ويني ،ويني شمه
کاش ——— سيحا!! بيا يکايک لکه پرهر بنه شم

چي توبه اوکړم له شرابو نو ميښم په چا
که دا مي حال وي خداي راستي که تر محشر بنه شم

مه ——— ه قسم دے د ماښام په شاني تور سوځمه
کښي ——— ينه چي لږ لکه نيمگړي مازديگر بنه شم

م ——— تازه ځم عبدالغفور سره تبليغ ته ځمه
خو زه داريم ه ——— سي نه چي سراسر بنه شم

ممتاز (اورکزی)

غزل

چي بيـا لالي پسي خفه شم بيا نشي اوکرمه
کاش ماضي راشي او زه بيا هغه نخري اوکرمه

زه چرت وهم چي ما په خان کومي کاني او نه کړي؟
زه چرت وهم چي اوس په خان کومي کاني اوکرمه؟

زه ————— ږي سندرې پسي دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښي هاهاهه، او سجدي کښي به ټپي اوکرمه

وعده بهي دا ده چي جنت کښي به مزي کومه
خو شرط يي دا ده چي تمام ژوند بهي مزي اوکرمه

وطن مي ږنگ ژوند مي تبا، هيلي مي خوري ايري
نوري د خداه د کړنو څومره تماشي اوکرمه؟

يو تبليغي، يو ملا جان، يو هغه مست پير صاحب
ايمـــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجي اوکرمه؟

ممتازو تور خادر له غاري تاوومه، ځمه
د باچا خان بابا مزار کښي به څو شپي اوکرمه

ممتاز (اورکزي)

غزل

زه به اوده شمه خو سترگي به په وره کيردمه
زه بنه پوهيرم چي د څه خانه کښي څه کيردمه

څه عجب مزل راپيښ دے ، په دې نه پوهيرم
زاد سفر کښي مازغه کيردمه که زړه کيردمه

ته د هـوا غوندي راځي او که هوا سره جي
په هر حال زه به يو څراغ په ديواله کيردمه

خو د زړه حال دے ، پيرايه بي شک بدله سهي
په لاس دې خوله کيردم که لاس په خپله خوله کيردمه

زه د شـپي خپله تنده واغوندمه . پريوځم ياره
خو سـتا تصوير سره رڼي يخي اوبه کيردمه

لاليه!! مـا له بناره سر کښي ده سودا راوړي
لاليه! ځنـه مـه يي د ستا په زنگانه کيرمه؟؟

مـمـتـاز ه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چي دښـمن وايي وسله کيرده ، زه يي نه کيردمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

د ار تـــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمي
راځه جمــــعه ده نن جوړه وایو درود صنمي

د دي رتلیــــو قتيوي گرو ، پروا ولې اوکړو؟
راغــــارې وځه یادوو . رحيم . معبود صنمي

ما ته لیــــدلې له نــــزدي يې گلا بڼې جینې
ما نا دیده سترگو ته خار کړو خپل وجود صنمي

ز مونږ پنډوکي کښې لونگو عسکر سم مدهوش کړو
هــــغه عاجز لتول پندو کښې بارود صنمي

ز مــــا دا خر څادر . او ستا دا زعفراني لويته
ز مــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمي

ما ســــتا چشمانو ته بخښلي ، د کجلو لکۍ
اے!! رابــــخښې به اوس د بنگو يو نيم دود صنمي

په حــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم گوره
مــــمتاز یم در به کړم رنگونو کښې نمود صنمي

ممتاز (اورکزی)

غزل

بنار ته، بازار ته ، خريدار ته به دي اوسوي
زخمه! تصوير يې کړې اخبار ته به دي اوسوي

مينې ته وايه، چي وحشت خو به دي جرم بولي
دعا ته وايه چي آزار ته به دي اوسوي

خياله! لفظونه که گونگي دي خو کمال هم لري
ته باوري اوسه اظـهار ته به دي اوسوي

گمان حيران پريښوم،دشک په څلور لارې کښي زه
يقينـه تا وييل انکار ته به دي اوسوي

ممتاز ه نور له سـنگ پرستو بغاوت په کار دے
گني د غرو به دي کـري غار ته به دي اوسوي

ممتاز(اورکزی)

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژني سرے

د درزېدلي زړه مزه څه وي خو وژني سرے

که د اقرار که د انکار وي خو بس دومره ده چي

د جانان هره فېصله څه وي خو وژني سرے

د چا گېدے گېدے ديدن په سړي سر چورلوي

د چا خالي خالي کوڅه څه وي خو وژني سرے

د يار په زړه په ناخبرۍ کښي عمر نه تېرېږي

د سړي خپله اندازه څه وي خو وژني سرے

زه ورته ياد يم زه تري هير يمـه راځي نه راځي

دا گډه وډه عقیده څه وي خو وژني سرے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بيا هم ښه وي خو

ده نامعلومه وخت وعده څه وي خو وژني سرے

محمد گل (منصور)

غزل

لمبه مي د لوگي زړگي نه هـله پورته کيږي
پرده چې د رازونو نه مي کـله پورته کيږي

د ميني په ميدان کښي الله دومره بريالي کړم
اوس سر که ښکته وړمه خو په خپله پورته کيږي

چې يوړل تري خزان هغه خوشبو او ښکلا دواړه
په ډېره بي وـسي بوره د گله پورته کيږي

د ميني محبت په باب چې نه پوهيږي بيا نو
دا بعضي بعضي خلک راته ځله پورته کيږي

هغه چې پکښي چا د يو مين ژوند فيصله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـتله پورته کيږي

محمد گل (منصور)

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بي خیالی کښې اوځي
لکه چي ساه د گناهــنــگار ه په نرمۍ کښې اوځي

په هــــر واده کښې د ډولونو وهل نه دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

په محبت کښې يو مقام وه چي تنها به خه بڼه وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهایۍ کښې اوځي

هغه که هر څو مرکیده له درده چـــــوپ پاتي وه
اوس به يي څنگه جنازه په خاموشۍ کښې اوځي

منصـــــوره ما ورته وراوکتل زه څه خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد گل (منصور)

غزل

ته چې په کي وي د سپرلو او د اختر کلي و
خومره سپېره شو ، زمونږ خومره بختور کلي و

چا راته وويل چې اوس کلي پېر نه يادوي
ما ويل کلي خو ——— اشنا! د چا په سر کلي و

نه خو يې زه سینه کي خای کړم ، نه دلبر يې راله
نه ——— زما کلي وو نه مې د دلبر کلي و

سورناچيان " لارل چې پټيو کي يو يو تن يې وليد "
هم يې ژړل ويل يې دا خو د اشر کلي و

چې جانان تلو نو چا ستا مينه ور په زړه نه کړله
"منصوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلي و

محمد گل (منصور)

غزل

که په زمکه وي خو ستوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مین شي نو جانان شي

په سپرلي کښې وطن ستا په رنگي ښکاري
په خزان کښې خو بېخي زما په شان شي

دنیا ښکلې دي دنیا یـــي ښائستونه
خو یو ته یې چي سړی درته حیران شي

مرگ یې څه د ارمانونـــو وي خدایه
د چا ټول ژوند چـــي ايله د یو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځي نو داسې لار شي
چي تمام عمر په فـــکر کښي روان شي

زه د خپـــل غمه په دي خاطر ویرېرم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جانان نظر یې هله په نصیب شي
چي د دار په ســـر منصوره اوېزان شي

محمدگل(منصور)

غزل

ارماني کور کي اوسـيـري ارماني کور ته راځي
ځيـنـي خلک بي تپوسه د زرگي کور ته راځي

دروازه يي راته لږ کره ويل يي مور درته غوسه ده
په دې نـيـمـو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وایم که کوه قاف ته چرته لاړي
دا مي واوره درسـره به بنايـري کور ته راځي

خپل بچي به ورته داسي د پردي په شانتي گوري
څوک چي مونږ غوندي ملگرو عارضي کور ته راځي

چي د مينـي ناکامي يي د خپل کلی نه بهر کړي
هغه خلک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنگه زړه نه به مي وځي هغه پېغله چي ويل يي
زه دې مړه شم که هغه مي په مرگي کور ته راځي

ستا "منصور" کلي کي نشته ستا "منصور" چي چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مخکي پخواني کور ته راځي

محمد گل (منصور)

غزل

دا ستا په دي نړۍ نړۍ خدا که غزل جوړ شي

دا ستا په خيال به څنگه وي په تاکه غزل جوړ شي

ولله چي عــــقيدې به ورته ټولي په سجــــده شي

ز مــــونږه د مــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چي غرونه ورته هم په خوځــــيدو شي

د دوو مئينو زړونو په درزاکه غــــزل جوړ شي

د زړه ســــترگي به اوښکي ورته توي کړي د مينو

زما د محبت په انتهــــا که غــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرگ ته غاړي وځي

منصوره داسي خال کښي په ولله که غزل جوړ شي

محمدگل(منصور)

غزل

ڊڀره موده وشوه ڇي یم ، په داسي کور کي ویده
په خاموشيو کي راويښ شمه ، په شور کي ویده

په خټه وړی یم ، خو سترگي مي مړي دي خدايه!
زما غربت کراري پروت دی ، په تش شکور کي ویده

نه پري باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د يويشتمې صدی خلک دي ، په اور کي ویده

دده په وړاندې په یوه کمره کي څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کي ویده

باقره! بيا مي دی د ذهن په حمـل کي يو خيال
لکه د دوو مياشتو ماشوم ڇي وي په مور کي ویده

باقر

غزل

هېچا ونه ليدې زما د ژوندانه تټاکي
په ډيرو چيغو مې را وختي په خوله تټاکي

د وخت غربت، د ژوند لتون، او انتها د مينې
د چا لاسونه، د چا پښې، او د چا زړه تټاکي

اوس به مې تنده ماته کړي وي پرې تېري يمه
د خداي نه خار شمه اوس نه کوي اوبه تټاکي

چا ټکولو ټوله شپه زه ويده شوی ومه؟
سحر وختي مې وليدې، د کور په وره تټاکي

باقره! ما په داسې ښار کې زندگي تيره کړه
چې نه سندرې خلک پيژني، او نه تټاکي

باقر

غزل

چي گرځيدمه ، په خپل سيوري پسي لمر ته راغلم
د يو سړي پسي د کومي دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په سترگو کي مې خای د محبت ليدلو
چي ترې لويدي و مه ، بيا هغه کمر ته راغلم

بلها موده پس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چي خپل غربت راته رايد شو ، خپل خادر ته راغلم

تناکي پښې پکي وهمه ، او گيلي کومه
زړه مې راتنگ شو ، ناگهانه سمندر ته راغلم

د نامعلوم منزل سفر هم نزاکت نه لري
خدای خبر چرته تلم؟ روان و مه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتلو زیری چي وشوولو په ما باقره!
په اوږو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغلم

باقر

غزل

حبران یم گوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه گوري
خلک د لور سره رپـېـي گوتي، غـنـم نه گوري

د ســـــر د پاسه مې سودا ټولې دنيا ته ښکاري
د ســـــر دننه مې ســـــودا يو بنيادم نه گوري

زهر به پاشي په يـوـه يوه کې صبر وکړه
څوک چې د کور په دېوالونو کې لرم نه گوري

په ســـــياهي لړلي جیب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جیب کې مې ساه ورکړله قلم نه گوري

د خپل منزل په لور روان دی فاصلي طی کوي
باقر د خـــــمکې په سينه باندې قدم نه گوري

باقر

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندگی خرڅوي
زما په خاوره د بل شوي اور لوگي خرڅوي

قسم په خدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځي
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلمانې خرڅوي

د قسمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چې شور نه خوښېده ، هغه بنګري خرڅوي

ستا تصویرونه هم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېوالونو باندې خپله تنهائي خرڅوي

له خوفه پکې ذهنونه ساتي ، معطر ورباندې
باقر لگیا دی ، د لفظونو خوشبوئي خرڅوي

باقر

غزل

ستا د محبت کړې وړې لارې خو گراني دي
اوبنکې مې له سترگو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه ؟
ماته خپلې گوتې د لاســــــــــــونو اوس حيراني دي

ته راته انکار کوي، او سترگو نه دې اوبنکې ځي
شونډې دې کافرې دي، او سترگې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجيده اوسه
ستا د غبارې نه د پينــــــــــــتون وينې ارزاني دي

څو ځلې مې وڅـــــــــښله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقــــــــــــره! کړې داسې دعاگانې دي ؟

باقر

غزل

خان پتومــــه، له دنيا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په سترگو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجود، د خاورو په څادر پتوم
په تا کې گرځم صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظر د گړنگونــــو نه لوبډلی یمه
زلفې رابنــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مــــې وه، د کور د دروازي مخې ته
هغه دې هم یوړه هوا، له تانه څه پرده ده

خان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خفه نه شي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالبوت گرځم راگرځم درپسې باقره!
ما سره نشته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

غزل

زما کفن نه يي ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه

زما قاتل ماته له ځان نه فرېسته جوړه کړه

د مقدسي ميني حد دی ، خدای به تا راکوي

ستا د ځادر نه مي لمانځه ته مصله جوړه کړه

هر څه قيمته وو ، خو سر د پښتون پېر ارزان و

ما چي ددې ښار په بازار کي ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چي انغری پرې تود کړي

هغه ظالم ترينه خبر شوم ، پنجره جوړه کړه

ستا په جائیداد وروڼه ، نښتي د یو بله سره

ستا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جوړه کړه

چي د کوټه نه بهر وځم ، اجازه ترې اخلم

د تنهائی سره مي دا رنگه رشته جوړه کړه

دوه رنگي خلک به اوس ويني پکې خپله څهره باقره!

ما د خپل غزل نه ائینه جوړه کړه

باقر

غزل

په دعاگانو پسي تللی و، ازار يي راوړ
لپي يي اوسوي په لاسونو کي انگار يي راوړ

د چا لپاره يي دسمال په بېوسي جوړوه
چي د ډوډي توکړي يي خرڅي کړي، او تار يي راوړ

بي له دېمنه هم ژوند گران دی، تجربه يي وکړه
يوه سړي د کور دېوال سوري کړ، مار يي راوړ

ما ورته ويل ستاسو په وخت کي شکر امن شته دی
زما وړوکي بچي منډه کړه، اخبار يي راوړ

نه د چا زړه، نه د چا سترگي څوک په بيعه اخلي
باقر خو راغي مگر نرخ د کوم، بازار يي راوړ؟
باقر

غزل

په خپل احساس باندي مي خوري لکه لږم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غم خبرې

په کاغذونو رسمومه درته خپلې شونډې
زما پر ځای کوي ، زما د لاس قلم خبرې

پرېږده چې واچوي لاسونه د هوا گريوان ته
د څراغونو په حضور کوه ، تورتم خبرې

د وصال شپه ده ، دې کې درد د هجر مه يادوه
څوک په جنت کې نه کوي د جهنم خبرې

ماته غوږونو کې اخر خاموشۍ ځالې وکړې
وشوه مودا چې اورم نه د بنيادم خبرې

زه باشينده د سحرابي ځمکې يم څه وکړمه؟
باقره! زه خو به کوم د سترگو نم خبرې

باقر

غزل

څوک به راتولي کړي ، د دغه تعبیرونو شیشي

زما په سترگو کې شوي ماتې د خوبونو شیشي

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظونو قدر

په اخبارونو پاکوو د دکانونو شیشي

که په دې ښار کې چا په یو بل اعتماد کولی

ایښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیشي

آخر دي ولېدل زما د اوازونو کاني

آخر مې ماتي کړې کنه ستا د غوږونو شیشي؟

گردونه هم ترینه ویریري، نه کيني ورباندې

دومره بدرنگي شوي د خلکو د مخونو شیشي

د خپل منزل مخ چرته وگورم هيڅ چل نه راځي

زما نه ورکې دي باقـــــره! د خاپونو شیشي

باقر

غزل

ویریم گني پوه یــــم په هر څه، پروردگار
حالاتو راته لاس ایــــبني په خو له، پروردگار

له مانه یې ته ولــــي پــــت ساتلی یې تراوسه؟
رانیسمه اسمــــان له گریوانه، پروردگار

چــــتری مې په ســــر و نیوه، د مینې انتها وه
یو څــــوک مې په زړه ډیر را ورېده، پروردگار

په دوه اربه خلــــکو کې د سوچ خبره نه ده!
یواځــــي وژل کېږي پــــنــــتانه، پروردگار

منم چې سترگې نه لرم، په سترگو باندې ږوند یم
خو سترگې رســــمولی شمه زه، پروردگار

لاسونه ورته لپــــه کرل باقر په دعاگــــانو
جنگ بس کړی چا لیکل په دېواله ، پروردگار

باقــــر

غزل

د ژوند د تېریدو ضرورتونه ، څومره ډېر دي
لاستونه زما دوه دي ، او کارونه څومره ډېر دي

په ډېرو دلیلونو ورکولو ، شومـــــــه ستړی
د خلکو په ذهنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصیرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې بنار کې د زړونو تکلـیفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســـــــتا یوه نخـښه د یو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکاني ورور یم
په ځان پـــــــسي مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خاموشـــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومره کمې دي ، غوږونه څومره ډېر دي

باقر

غزل

خلک ورک شوي ، تصوپرونه خلکو ولگول
په رڼا ورځي څراغونه ، خلکو ولگول

په ما او تا به څنگه نه لگي ، فتوي د کفر؟
په فرېښتو هم الزامونه ، خلکو ولگول

د قبلولو نه خبر نه يم ، خو دومره وایم
چې د سجدو په نوم سرونه ، خلکو ولگول

مرغان خفه دي ، تر ځنگله آبادي رانشي
په هدېرو کي دېوالونه خلکو ولگول

د چا وړومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د یو بل سره لاسونه ، خلکو ولگول

د چا په خیال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمونه ، خلکو ولگول

باقر

غزل

بس دی دنیا می ډېرې وکړې تمـاشې د سترگو
برېښد نظر ته مې ورواغوستې جامې د سترگو

د شوگړو وېنه یې خوړي ، خوبه راځي او کنه؟
خلاصې مې پرېښي ستا لپاره دروازي د سترگو

وره په وړه اووسـې راسـره بیا دې هم نه وینمه
ای د کـتـ سر ته رانه ورکې دي چشمې د سترگو

د هر سړي په اوږه لاس کیږدم ، چې ته یې جوړې
ژبی مې ولوېده مـنـې په تا پسې د سترگو

په دې ویریزم د بنو خـنـگل پرې اور وانخلي
د اوښکو تیلو باندې بلـې کړم ډیوې د سترگو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ایښی دی ، چې وچ یې کړمه
صبر مې نه کـږي باقـره تر هغـې د سترگو

باقر

غزل

غمونه را غلو بیا به خانتَه نوی ویر جوړوم
داسمان ستورو ته لگایم ســــتا تصویر جوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسیر جوړوم

خوب مي لیدلی په لمن کي ملغري وړمــــه
ځان ته لگیا یمه په خپله يي تعبیر جوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته گونگ پاته دي
ورته خپــــل حال بیانوم ځان مقرر جوړوم

په دې نیمگري دونــــیاگی کي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چــــاته يي پیر جوړوم

دبڼو درگي له رنجو سره بهرام تــــه ورکړه
د زړه په دړه دخوږي میني تحریر جوړوم

ارواښاد محیب الله بهرام

غزل

اختره چې راځي لاجي لونگ درسره راوړه
د يار غاري ته هار دبنگرو شرنګ درسره راوړه

ډيرلري مسافر يم نه يي وينم نه مي ويني
راځي خو د څلورو سترگو جـنـگ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډيره موده مـخـکـي
هجران درتولوه د وصال بـنـگ درسره راوړه

داتير غم خوبه هيرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړي مست اهنګ درسره راوړه

بـــــــــــــــــهـــــــــــــــــرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه گرځم
راځه لاس دي په ســـــــــــــــــرونکريزو رنګ درسره راوړه

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

د مینــــــــــــــي په دنیا کې سمندر په پوري لارم
دیدن پسي دي گـرانه سمه او غره پوري لارم

يو سوال مي د جانان د وصال چيري قبول نه شو
د هر زیارت د هر ملنگ تر دره پوري لارم

پښتون چېرته غلام نه شو او نه يې کړه قبوله
له پوري اباسينه تر خـــــــــــــــــيبره پوري لارم

يو شور مي دبنگړيو تــــر غوړشوی دلبلاوو
زیري مازدیگری وو تر گودره پوري لارم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د بنکلي [سروضي] تر هسک قمره پوري لارم
ارواښاد محیب الله (بهرام)

غزل

لکه په گل باندي شبنم په زړه مي ووري—بري
خوره جانانه دا ستا غم په زړه مي ووري—بري

ستا د دروغو په وعدو —مي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ستم په زړه مي ووري—ري

هغه وروستی شپه دي لا اوس هم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځم په زړه مي ووري—ري

د يار په چـم کي د خدا شيبه ما ونه لیده
اوبنکي وروړم اوبنکي راوړم په زړه مي ووري—ري

بهرام له ځان سره وړې وړې سلگی وکـرـمه
د اوبنکو کډي بـاروم په زړه مي ووري—ري

اروښاد محيب الله بهرام

غزل

ماپه تاپســي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي کتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلگو ووگرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامه شپه

ستادمړوسترگو تصوير مي پنځولو
چي لگياوم په غزل تمامه شپه

بس زماپه گوتونه راتلې جانانه
نورولاروي مکمل تمامه شپه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
وولگيادي په اوربل تمامه شپه
ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کله

ستا غمونه پری را اوري کله کله

ورته ناست په انتظار یم ورته گورم

پاس په بام باندي راگوري کله کله

د ماشوم پشان په نیمو شپو یې شامرم

ستا غمونه لک ستوري کله کله

زورور وحشیان را درومي دې کوڅو ته

را نه یوسي څو کمزوري کله کله

له ژړا مي زړه را پک شي سوچ مي یوسي

د شهید وطن پـــــــه لوري کله کله

د غمو پند مي په سر دی پــــسي گرځم

په کوڅو کي دوري دوري کله کله

بهرام تل په دروازه کي بدوا وکړي

دلته راشي له کوم لوري کله کله

ارواښاد محیب الله بهرام

غزل

چې ته راشي خپل وطن ته مابه غواړي
زه به نه يم تور لحد ته به مـي ژاړي
په زرگي دي وويشتم پورته دي نـکرم
اي،بې رحمه ياره لاړې پـسي لاړي
د غم کاني مي په سـر باندي وريري
د زرگي خوني مي ټولي شوې ويجاړي
زه چې مړ شـمه اشنا ياد کي يې سـاته
يم شهيد خون به مـي وي د ستا له غاړي
زه دي هـير کرم تا به هلته هيرومه
چې بهرام غريب په سپين کفن کي نغاړي

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چي مي ويل بيا به يي نه وينم ما بيا وليدو
د رقيب غيره كي جانان مي پسه خدا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريـبردي بنيراوي کوي
ملنگ مي بيا پوري زيارت كي په بدوا وليدو

کله خدا کله ژړا کله سلگی کومـه
دا چي حالات په دي نيـمگري دنيا ما وليدو

د پاکی مـيني شهادت دي مبارک وي ورته
منصور مي پاس د دار په تخت كي په خدا وليدو

ما ويل جنت له خدايه غواړي د جانان به سوال و
بهرام مي خوب كي په مکه كي په دوعا وليدو

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

له مودو وروسته مي څوك داسې حافظه كې اوسي
لكه تصوير د جـيب په مـاته آئينه كې اوسي

د پيکه ژوند, په ترڅو شونډو چې كړم ژبه تېره
څوك لكه شات د گل داوښكو په شيره كې اوسي

سترگې په پام رپوه , پام كوه چې مات يې نكړې
د درد تصوير دې لا د اوښكو په بښينه كې اوسي

يوه خور هر سهر خپل ورور پسي يسين ختموي
يوه مـور ټوله ورځ په پورې هډېره كې اوسي

هغه د بـنـار د دنگو, دنگو محلونو ياران
اوس د کوچي د زړه په دښته كې خېمه كې اوسي

سپين کوچی

غزل

نیم غمونه دې ستانه شي، زړه مې بڼه شي
چې وعده دې را په زړه شي، زړه مې بڼه شي

چې دردونه دې، په څړیکو شي، را وینس شم
چې له درده ټول ویده شي، زړه مې بڼه شي

په دې هیله هم له ځان ســــره مُسکې شم
چې حالات به یو څه بڼه شي، زړه مې بڼه شي

چې هغه وایي چې ځـمه، زړه مې پریوځي
چې هغه بیا زړه نا زړه شي، زړه مې بڼه شي

چې عادي راته را گوري، زړه مې مات شي
چې کاته دې لږ خواږه شي، زړه مې بڼه شي

د چا هجر په زړه دومره یـم خوړلی
چې پردي هم په کاله شي، زړه مې بڼه شي

یو کوچي پسې مې زړه ورک وي تر هغې
رانبکاره چې له راغه شي، زړه مې بڼه شي

غزل

توليري چي له ځمکې نه کراره بنائيس_____تونه

له کليو نه، له غرونو نه، له بناره بنائيس_____تونه

خواره به ځانگې وانگې شي په ډېرو خزان زړونو

که پاتي شي تر تا پوري بهاره بنائيس_____ستونه

خپل ځس ورته غم دی لکه ستا د گلو ځانگې

په ملا مات دي د غم له درانه باره بنائيس_____ستونه

ساتلي دلته ډېرو له حـالاتو دي حجاب کي

ساتلي دلته ډېرو دي له ډاره بنائيس_____تونه

په مينه تېـرو وي په زړه څريکه، څريکه درد

په زړه کي ساتو ستا په څېر پر هاره بنائيس_____تونه

سېزلي يي نازک مـخـونه تـکـنده غرمو و

سپـرو گردو وهـلي و غـبارـه بنائيس_____تونه

را پرېـوتل په زړه اړه، اړه اندام، اندام شول

دا ستا قد او قامت په څېر چناره بنائيس_____تونه

هر وختي پسي زړه خورمه، هر وخت پسي ځوريزم

ياديري مي کوچـيـه سـپـينه ياره بنائيس_____تونه

سپين کوچی

غزل

چې خواږه يې را کاته رانه اوس هېر دی
هغه څه نومیده، څه رانه اوس هېر دی

هغه زه چې جل وهلی پسې ورک وم
هغه ژوند لکه اوبه رانه اوس هېر دی
ما ډېره سترته کېښوده ویده شوم
خوب د مور په زنگانه رانه اوس هېر دی
ستا نامه ورباندې لیک ده، دا يې نښه
رانه ورک شو چېرته زړه رانه اوس هېر دی

ستا رمه، رمه يادو سره کوچيه
بنار کې ورک يم، راغه رانه اوس هېر دی
سپين کوچی

غزل

اوس په غمونو او دردونو کې پاڅه دي زړونه
دومره غمو سره چې نه چوي کنه، بنه دي زړونه

هغسې ناز دي اوس پر مونږه باندې ښکلي نکرې
هغسې اوس د محبت کیسه کې نه دي زړونه

څوک به یې قدر خامخا لکه زرگر پیژني
اوبو راوړي په غمـیو کې له غره دي زړونه

مونږه په نوي یارانـه، په زړه کې تیـگه ایښي
چې مو زړې یارۍ خوړلي بیلـتانه دي زړونه

کوچۍ چې لاس په سینه ږدي د درد خبرې سره
بیا یې بیل شوي خامخا د زړه له زړه دي زړونه

چې په وړه خبر د چا سترگو کې اوبنکې راشي
کوچیه پوی شه چې ددې خلکو اوبه دي زړونه

سپین کوچۍ

غزل

پلونه دي ړنگ شول، اوس يې ځان سره ساتمه خاوري
ستا په نوم گل کرم، ترې لاندې خورومه خاوري

بلا موده کيږي، ستا نوم په گوته ليکمه پرې
بلا موده کيږي، بيا بيرته وړانومه خاوري
زه چې د چاله شهادت خبر شم، شکر باسم
زه هغه نه يم، په سر چې بادومه خاوري
ته جوړوه په ارمانونو - مې کوچني قبرونه
لکه ماشوم زه به لمنه کې راوړمه خاوري
بيا به کوچنيان نه شو، چې ته راته کلا جوړوي؟
!زه کاغذي موټر کې، بيا درچلومه خاوري؟
خاوري به گل شي د راتلونکي ژوند مې، ځواني هيلې
!چې د سرک کندو کې ټوله ورځ شيندمه خاوري
ته به ترڅو پورې مزلونه په غبار کې کوي؟
زه به تر څو، ستا له سپين مخ نه، پاکومه خاوري؟

هومره دي مينه د يارانو زړه ته لاري کوي
څومره چې ستا په نوم کوچيه اړومه خاوري!!!

سپين کوچی

غزل

ډنډ؛ سترگو ته مې بيا شوي څنگه ځير بلا دې واخلم
چې گوري پکې بيا د چا تصوير بلا دې واخلم

زما ياران به خامـخا لري دا دوه صـفـتـه
په سترگو کې خندا، زرگي کې وير بلا دې واخلم

ته وايه کنه سل ځلې چې هيڅ خبره نشته
پر مخ دې شـتـه د غـم بلا تاثير بلا دې واخلم

پام ونکړې گيـلـه د ستري ژوند له ستري عُمر
اشنا دا فيصلې دي د تقدير بلا دې واخلم

ته مه رپوه صبر شه چې سترگو کې دې لولم
کړې، وړې سري کړنې د شوگير بلا دې واخلم

په ژوند کې و هـمـا غه دور خوړ د کوچنيوالي
چې ته به شـوې پاچا زه دې وزير بلا دې واخلم

شي خوښ به دې کنه، بس يو ساده شان مسلمان دی
کوچي نه مريدان لري نه پـلـير بلا دې واخلم

سپين کوچی

غزل

چې شپه به شوه، يواځې به پر لاره چيرته نه تلم
چې ورځ به شوه، د خپل سيوري له پاره چيرته نه تلم

چې شپه به شوه، د زړه د پر هرو څړيکو به وين کړم
چې ورځ به شوه، د چا له انتظاره چيرته نه تلم
د ورځې به مې لمر ته خورول د زړه زخمونه
د شپې به د رڼو ستورو له شماره چيرته نه تلم
سهار به مې اوړي تر جنازو لاندې کړي شوي
ماښام به د چور لکو له بمباره چيرته نه تلم
نور غلې د نړۍ له شوره لري چيرته ورک وي
څه وخت و، د مستۍ او شور له بناره چيرته نه تلم
اوس اخلم هر قدم د زړه په زور لکه رنځور
ماشوم چې وم، په منډه وم، کراره چيرته نه تلم
دمه د خپل قامت سيوري ته سرو غرمو کې نه شوم
يو وخت به دې شين سيوري نه، چيناره چيرته نه تلم

!! خواره، خواره همزولي رب را کړي وه، څه وخت و

يواځې به کوچيه سپينه ياره چيرته نه تلم

سپين کوچی

غزل

هر چا، چې به مې سترگو ته کاته په بېلتانه کې
پر ما به يې زړگي سم سوځيده په بېلتانه کې

د چا له هغه سخت زړه نه، خبر يې او که نه يې؟
اخر شو هم، هغه کاني اوبه په بېلتانه کې

ستا بد به مې حساب هم د ژوند ټکلي خاطره کړه
کتار چې به مې مخ ته کړل ستا بڼه په بېلتانه کې

پر نوک به يې د زړه دروازه، غلې را ټک، ټک کړه
يادونه به دې نيمه شپه راتله په بېلتانه کې

ويل مې؛ دا به چېرته د غم دومره بار اوچت کړي
باور مې دومره نه و په خپل زړه په بېلتانه کې

پام! مه وچوه سترگې، د خوږ درد پکې يو کيف دی
په اوبنکو لामده بڼه ټکاري لېمه په بېلتانه کې

اشنايه! زه د دومره سختو نه يمه چې څومره
کوچيه ځوانيمرگه لکه ته په بېلتانه کې

سپين کوچی

غزل

راته بښاغلي، راته گــــران، راته درانه دي ياران
لکه شــــکره، ل-که شات راته خواږه دي ياران

بښکاره يو بل ته په خــــندا ور غاږه ووځي خو نور
لکه زما په څېر غــــمونو کې پاڅه دي ياران

زه خو غــــربت سره يارۍ باندې منلې وم دوی
چې يارانې ته مې اوس ولې زړه نا زړه دي ياران؟

په خوشالۍ کې يې څوک قدر باندې نه پوهيږي
خو اشنا ومنه چې بده ورځ کې بڼه دي ياران

پخپله گرم نه دي، حالاتو دي شيــــــــــــــندلي سره
مانیــــــــجن کړي له يو بــــــــله، بيلتانه دي ياران

څوک چې ضمير لري؛ حالات يې د زړه ويني زبيني
څوک چې احساس لري؛ ټول سر په زنگانه دی ياران

سپينه کوچيه ! دا خو شــــته، منځ کې خبرې راځي
سپينه کوچيه! لکه غــــــــــــري، د کاله دي ياران

غزل

ستا په خدا کي څو اخستيو تصويرونو پرون
بيا ژړولی يم ——— خدايگو ستا يادونو پرون

د مخه بني ځای ته دې راشمه، رامنډه کړې ته
راته را غاړه ويس ——— تې بيا سترو خيالونو پرون

ستا انتظار څوک ارمانجنه شوه د بل ناوکی
چا ورته کيښودې نکرizi په لاسونو پرون

څنگه يې نن له ياده وباسم او هېر يې کړمه
ستا د تنکيو ځوانيمرگو ارمانونو پرون

بيا بدرگه نه کړمه چا تر نيمې لارې پورې
شومه را ستون پر ځنگېدلو قدمونو پرون

نه مې ته څنگ کي وې او نه راسره سيوری و خپل
وخورم، وخورم يواځې ماښامونو پرون

چا زمزمه کړل، زه يې هم په ژړا واخيستمه
سپينه کوچيه ستا د غم او درد؛ شعرونو پرون

غزل

ســــتا غم سره، پوره لا نه دی، کال د یارانې
ویلی چاته نه شم، خکه حال د یارانې

زه دومره د خپل درد کیسه، له چا پټه ساتم چې
زه نه وچوم سترگې، په دستمال د یارانې

په تامې پیــــرزو نه شي، خپل قاتل سره یاري
الله خو دې زر راولــــه ، زوال د یارانې

چې بڼه پیر چا وژلي یو، هغوی بڼه لمانځل کیري
هم دلته، او هم هلته، په مډال د یارانې

مور پریرده چې له گل، گل پر هرونو نه، خوند اخلو
یو ورځ به رب ته وړاندې کړو، مثال د یارانې

ای! یاد مو شي که نه یارانو، فکر ته مو پام دی؟!
ای! خومــــره خوندور به و، جنجال د یارانې

کوچیه خوانیــــمرگه! کله ورک شي، پسې ورک
بلا مــــوده دې نه راځي، احوال د یارانې

سپین کوچی

غزل

د مرگ او ژوند تر مینځه وه را گېره هغه ورځ
آخ شکر چې په خیر سره شوه تېره هغه ورځ

د مرگ له سرو منگولو یې خلاص کړی و گریوان
ایه وخته! ستا به یاده وي، که هېره هغه ورځ...؟

په تریو تندي مې ستا د یاد سلام واخیستو ځکه
د غم لښکر مې زړه نه و چا پېره هغه ورځ

آخ! کله به مې راشي په مالت هغه شېبې
چې زړه کې د چا نه وي، له چا وېره هغه ورځ

د رب د میلستیا د خوړو هم عجیبه کیف وي
خوړلي چې روژه وي چا په هېره هغه ورځ

پوره شه پکې ستا او د یارانو ار مانونه
کوچیه! یادوي چې هر وخت دېره هغه ورځ

سپین کوچی

غزل

له ځان سره به کړې، د گوتو شمار لکه یو څوک
وهي به دې یو ورځ، د چا ازار لکه یو څوک

د ژوند په بنایو ستو-نو او رنگونو زړه ورنکړې
له ژونده به دې زړه تـور شي، کرار لکه یو څوک

یو څوک راته مـسکـی شي، پـنـه نیولی شي او راکړي
پرمخ مې د پـسـتـي خپـرې وار، لکه یو څوک

ملگرو ! افرین شـه،- چې لا نه لیونی کړي !!
په زړه وړي د بلا غـمـونو بار ، لکه یو څوک

ترڅنګ ، که دې تـیـر یـر یـې سلامه، پام یې نه وي
کوچۍ دی ، د ژوند ستونزو کې ایسار، لکه یو څوک

سپین کوچۍ

غزل

دا د کومې گناه تور په مسلمان دی؟
چې وحشت اخیستی زور په مسلمان دی

بیا یې چېرته د ژوند بار په سر اخیستی؟
چې تنگ شوی کلی، کور په مسلمان دی
د نړۍ زړه یې په وینو — نه یخیري
دا د چا د وینو پور په مسلمان دی؟
د وحشت د نوي باب خونړی راج بیا
له برما پس د ایغور په مسلمان دی
په خپل ځان یې هم څوک نه پریري ژړا ته
له هر خوا چغې او شور په مسلمان دی
خامخ ا یې د درد څړیکي زړه ته رسي
د ردېدلې چې کوم ورور په مسلمان دی
هغه شان بیا پورته نه شو له مودو نه
د خپل بخت ځلی نسکور په مسلمان دی

که غریب دی، که خفه دی، که ټوک، ټوک خو
د کوچي زرگی ټکور په مسلمان دی

سپین کوچی

غزل

چېرته لري تللی یې ، موده وشوه چې نه راځي
زه درپسې درشـمه که نه ، ووايه ته راځي

ستا خو په سینه کې کانی زړه و، چېرته لار وې چې
بېرته اوبنـکې سترگې او په زړه اوبه، اوبه راځي
څنگه د چا یاده ، خیر خو دی، وخت دې بدل نه دی؟
مخکې به ماښام راتللي ، اوس په لمر خاته راځي
ولي زړه مینه راسـره هغسـې نه پـالي؟
ولي مې اوس خیال ته د چا خیاله زړه نا زړه راځي
بیا به مې په هیـلو را پرېوتې دېوالونه وي
!بیا به مې د زړه دکنډر ، وران کلي ته څه راځي؟
وه زما د شعر بـنـا پېری دا دې ونه ویل!
ته له کوم مالت، له کوم تیر، له کوم کاله راځي؟؟؟
خومره مې چې ته له پامه غورځوي او بد دې شم
هومره مې بس ته مغرور اشنا له پامه بڼه راځي

شین له خندا سپین کوچیه لار شي، خو ماښام بېرته
بیا ځـولی، ځـولی ستړی، ستومانه له راغه راځي
سپین کوچی

غزل

روژې غونډې په خـوـوـر مخ کې تاثیر لري جانان
شعور لـــري، احساس لري، ضمير لري جانان
دا خاندي چې، دا وخت ته خپل ځان کم نه را ولي
کنه والله چې زړه کـــي بلا وير لري جانا
په ځـسـن کې پاچا دی، خو ځان ټيټ بولي تـر ټولو
خويونو کـــي دا يو خوی د فقير لري جانان
قسمت مـي له ازل نه ويښې شپې راته راوري
سوغات چې راته سترگو کـي شوگير لري جان
سپوږمۍ سره خپل راز د ويښو شپو ساتي خو بيا هم
د لـمـر په څېر له ستورو بيل مسير لري جانان
په شونډو يې خـوـوـره ، وره مُسکا سپينه کوچيه
خو سترگو کـي د زړه د درد، تـصـویر لري جانان
سپين کوچی

غزل

دلته اوس نه ودريري، چا سره په لاره خـلک
دلته ويريري اوس د خپـل سيوري له پاره خلک

د چا نادودو ته، تر څو به دا دليل، تراشو چـي
خير دی ناپويه دي، او پوی به شي کراره خلک؟

دلته غـونډارو بانـدي سيوری د ژونديو ولي
خو بيا ويريري د قبرونو لـه ازاره خلک

دلته د ورځي، لکه شـپه، خلک خوبونه کوي
او د شپي وينس، لکه د ورځـي، تر سهاره خلک

دلته بـه خپل، ځوانـي مرگي ارمان ته، خپله ژاري
دلته کيسه کي د چا نه دي، سپينه يـاره خلک

سپين کوچی

خوک یی چي دسمال له کلي وباسي

خان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خلک دي دا مال له کلي وباسي

ای غربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلـجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـري له خپل دره

ما دي کليوال له کـلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په ما واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وباسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

غزل

محبت ته مــــي اشنا لــــه وسه کيڙي
غاړه راکړه که دې تــــا له وسه کيڙي

د مرغانو د ستايلو وسي نــــه يم
خو نيولو ته مي بيا له وسه کيڙي

چي ټکر خوري د پښتون له تندي سره
دغه څه رنگ د دنيا له وسه کيڙي

په غربت کي چي پيزوان غواړي د زرو
راته ووايه زما له وسه کيڙي

ته چي هر ځای يی خوښي دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيڙي

چي دستا غوندي کور پريږي مسافر شي
اي! [ضيواله] دا د چــــا له وسه کيڙي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

ستا خپگان او نوی کال درپسي مرمه
ته مي وگوره لږ حال درپسي مرمه

ياره نه کيږي بي تا زندگي نه شي
ياره داسي مي ده خيال درپسي مرمه

زه غيرت يمه نيولی زنگ چي نه وام
ته هم نه کوي مسکال درپسي مرمه

يا به مړ يمه د ستاسو په درشل کي
يا به يم په هسپتال درپسي مرمه

زما مړی به بيا دروري سرحوضي ته
بيا مي وکړه استقبال درپسي مرمه

کليوال دي چي زما په نامه بولي
ټول خبر دي چي ضيوال درپسي مرمه

ثنا ضيوال، دمام 2017/3/21

زه به نه يم خو شـعـرونه به مې لولې
دا لـيـكـلې ديوانونه به مې لولې

زما يارانو به غمجن داستان پرې گل وي
د خړ قبر بېراغونه بـه مې لولې

که دې پېر شومه نو بيا به هم شـکـي يـي
درته جوړ ټول تعويذ ونه به مې لولې

ما به تاته وي ليکلـي په کاغذ کي
په زرهاؤ ارمانونه به مـي لولې

ستا بنو به پرې ليکلی ضيوال جان وي
د سيني پـه سر داغونه به مې لولې

(ضيوال)

دمام 2016/3/23

په کلونو غاړه ږدم مسافري ته
اوبنکي مه تويوه ځم مسافري ته

له جنته په خوښي څوک ځي دوزخ ته؟
غريبي ده کور پرېږدم مسافري ته

جمع کړي مي په کور کي نه راتللي
ښي ښي اوبنکي وړم مسافري ته

سم قيامت و آه صحنې په ما جانانه
زه چې کله درنه تلم مسافري ته

ستا يادونه دي او سخته بي خوبې ده
گرانه کله به شم تم مسافري ته

د ضيوال له زړه نه يو الله خبر وي
اي ملگرو چې راحم مسافري ته

دمام 2016/5/22

کجل په سترگو پوړي گنډ په سينه
بيا مې چې گراني کړي درلنډ په سينه

خدايه ته پخ کړي د جنگونو تـُـبري
چې بيا پښتون نه کړي برغونډ په سينه

ستا د سيني د باغ ميوه نه خورمه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په سينه

له پکتیکا به دې جانانـــــــــــــــــه بيايم
سيل به کاوو د مـــــــــــــــــلاگنډ په سينه

د ضيوال دې سپيره عادت ته گورئ
هر څه ترې پاتې وي' وي رنډ په سينه

دمام 2016/6/20

غزل

نه کړي پرې اثار دا دي قلم غزل
يار ته به لیکم د زړه په دم غزل

ای شاعره یاره یو خو ووايه
گوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

ياد دي زما زړه په خپگان وایوي
ياد دي په ما وليکي ډیر سم غزل

ما ساده د يار لیدو ته ورولیئ
نغدي رانه واخلي چي راحم غزل

مه يي لوله بيا به دې غمجنه کړي
گر مه يي پخپله بولي گرم غزل

پاتي رانه کلی وطن کور کړلو
حکه ضیوال لیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

غزل

تاته انتـ ظار به يمه ټول عمر

ياره په دي لار به يمه ټول عمر

خدايه که گنھا وي د جانـان مينه

خدايه گنھگار به يمه ټول عمر

بنکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه

ستاسو طلبگار به يـمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـنا

تاته په چغار به يمه ټول عمر

ستا د محبت په مدرسه کي جـان

بوخت په استغفار به يمه ټول عمر

تا لـه ما ضيواله سترگي واړوي

دربدر او خوار به يمه ټول عمر

ثنا ضيوال، دمام 2107/3/24

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــوه زر اوبه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديگر اوبه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وځيـــــــبڼي
وي تر روح افزا هم خوندوري د گودر اوبه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړگـــــــي اوبه دماغ اوبه ځيگر اوبه

ما به په فيسبوک کي ستا تصوير کاتو خو نه به و
خلکو به غوښتلي لـــــــه نلکيو په سفر اوبه

چا درته مينځلی ده په منډه کـــــــي په بر گودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله له خادر اوبه

پاکستان پښتو

2018

غزل

ماته دې لاس راځې او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چــــیرته یې لږ راشه انتظاره ورکه

بیرغ په لاس کې یم، د ږو تماشي ته ولاړ
سترگي مې نشته او له مانه ده هینداره ورکه

ما پسي لاس نه وو او خلکو رانه غوښتي گوتي
ما پسي لاس نه وو او ته هم وی چیناره ورکه

یقین ته وکړه! ما یې نښي وي، پوره کال ساتلي
یقین دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسي لاړ شي او ماښام شي بیا یواځې راشي
ارمانه! څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصیر(آرمان)

غزل

استا له فکر څخه هېر یم، عزرائيله

!زه له خپله سره تېر یم، عزرائيله

په تا دومره باور نه لرم چې راشي

!د ورک شوي روح په څېر یم، عزرائيله

په ژوندي تصوير مې سمې کاني وکړه

!له تش ځان نه را چارېږ یم، عزرائيله

!په يو داسې ځای کې اوسمه چې اففف

!په هر لوري تېر او بېر یم، عزرائيله

زهر پاشو ته يې زهر دي ساتلي

د ارمان! نیمګړی شپږ یم عزرائيله

نصير(آرمان)

غزل

خُآن په خُآن و هم ولي؟

خلك قتلوم ولي؟

اي! تصويره دا څنگه

ژبه درته خورم ولي؟

زړه! په بلا واوښتي

داسي دي زبېښم ولي؟

واي، ژړا عادت مي شوه

سترگي خوروم ولي؟

زه دي ښه شيندلي وم

تا راتولوم ولي؟

هیلو ته مي اور ورکړ

يو (ارمان) ساتم ولي؟

نصير(ارمان)

غزل

مرگه بی مودی در غاری و حُمه
راشه که راحی در غاری و حُمه

خیل قسمت ته خنگه سزا ورکرمه؟
دی می اندیشنی در غاری و حُمه

ستا وعدی په نن سبا کی تیری شوی
بنه شو بی وعدی در غاری و حُمه

بیا می له تصویر نه سترگی ولویدی
مِر شومه خوږی در غاری و حُمه

ای! ارمانه! ته چی په دی لاره تلی
ما به تل لیدی در غاری و حُمه

نصیر ارمان

غزل

ز مـوړ نارې له سمي غره وځي
ر شوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کافر حسن کافره مسکا
د مینې زور مې له پرهره وځي

په رڼه ورځ باندې ماښام راشي
چې مسافر د کور له وره وځي

ستا د دیوال سیوري ته سیخ درشمه
د بل چا کور مې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بیا جوړ کړه غزل
کنه! نو تـــــــوري له هنره وځي

په روح مې لاس کیږده او دا ووايه
چې زما ساه د چا نه بره وځي؟

په دې دوه مخې ملگرتیا اړمانه
د چا له خولي څنگه خبره وځي؟

نصير (آرمان)

غزل

يوازي ناست يمه کوټه ده او شرنگا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنگا د وره ده

يو څه له ځانه او يو څه له مړې دنيا نه ډار دې
ځان سره ايښي مې باجه ده او شرنگا د وره ده

د ونو باد ده شن شنی ده او شپيلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شرنگا د وره ده

ځان مې خوړيرې زه له خپله درده نه يم خبر
د دروازی مې اندېشنه ده او شرنگا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنگ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بيا څوک ميلمنه ده؟ او شرنگا د وره ده

نصير (ارمان)

غزل

تل ناکام ژوندون کومه په دې ښار کې

توپک ځان سره ساتمه په دې ښار کې

زندگي راته د مرگ دعوت راواستاو

ځکه پټ پټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـړي کـومـه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کې

نصیر(ارمان)

تا پسي تڙي شم او تا پسي اوبه شيندمه

دنيا دي ږنگه شي دنيا پسي اوبه شيندمه

د محبت په سترگو بيا هوا کړی خوري خوري

محبت خور دي په هوا پسي اوبه شيندمه

له هغه کوره د يتيم بچي زگيروي راووزي

حکه کوڅه کي نن هر چا پسي اوبه شيندمه

هجران يې بڼه وو اوس وصال ته به ملا ترمه

تعبير د خوب وو چي لايلا پسي اوبه شيندمه

په مور فتوا ورکړي ارمانه! ځان ته هيڅ نه وايي

په ملا اور بل وي ملا پسي اوبه شيندمه

نصير(ارمان)

غزل

زما د سترگو دا رڼا دې مانه څوک نه اخلي

ماته دې مرگ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تېرې تا په لپو کې اوبه راکوۍ

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نه اخلي

ژوند نا کرار دی نصیحت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څوک نه اخلي

زه دې ژړیرمه خو ستا خوشحالي زیاته شه ده

زه دې ژړیرم ستا خندا دې مانه څوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تباکي بیا وچاودي

ارمانه! خلک د دنیا دې مانه څوک نه اخلي

نصیر(ارمان)

غزل

په ځان مين يــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کي چيغه کړم له ډاره په ما څه شوي دي؟

سودايي شوی يم په خپل گريوان مي کړنښې باسم
ورته معلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويل ته چيرته يې
زړه مې ټالې خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چې تا ټيکړی واچاوو چيغه دي په زوره وکړه
شه څه مطلب دي وو له ځاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخت به ورته وايي بيا دهـيڅ نه ژاړي
څه ته را درومي تر مزاره په تا څه شوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

دانتظار شییــــــــــــــبې به ما نور خُروي لکه ته
مابه نور خُان ته گرځوي او مابه خوري لکه ته

!!په بازارونو تر هماغه خای راغلی یمه
چی څوک به داسې انځورونه خرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتې راغــــــــــــــلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هر سړی څوک رسموي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسې گزران دي کوي
شه کاروبار ده دښې ستوري شماروي لکه ته
نوروزخان(ذکي)

خه خبر ده! اوازونه راپسي دي.
دچا چيغي دي اهوڼه راپسي دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلی ده
له شا تور تور نقابونه راپسي دي

د بدرنگي زمانې له هره کونجه
د اورونو خنځيرونه راپسي دي

زما کارونه دي اوستا هغه هنر ده
دا له شا چې کاروانونه راپسي دي

د ادکې موري چيغي را رسيره
د وحشيانو کتارونه راپسي دي

وا! ذکي لکه بي څوکه څوک ولاړ ده
غريب نيولی دی غبرونه راپسي دي
نوروز خان (ذکي)

د چا زما د چا په وینو سره لاسونه
داسی حالاتو راته ایشي دي به خوله لاسونه
د اسلامیت او افغانیت نه، بغاوت ده کنه
چې مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت يې داسي خور ده ژوند ته تمنا نه کوي
هر چا نیولي دي په خپله مقبره لاسونه

د پښتني پیغلې په دي بیوسي وژړیــــدم
اه!! رسم کړي وو د کور په دروازه لاسونه

د جنگ اورجنه لمن ټوله کړی او سوال مو واخلي
له پلوو سره دي لیک په دیواله لاسونه

له تندي مړ شه ذکي لمونځ ورباندي هم مه کوه
دي سمندر کي يې مینځل په وینو سره لاسونه

نوروزخان(ذکي)

غزل

تا لېدلی دې وړې د ژړیدو درد؟

هره شپه زه تیروم د زړه بـنو درد

حافظې نه مې وتلې خو شعرونه

خدای دې نه وینې په چا د اولادو درد

مور که درد لرو ایښه یې لږ راکم کړې

خو چا کم کړلــو ددغو آښو درد

دا بېلتون هم جهنم ده خو په ژوند کې

قیامت دې په والله د بېلیدو درد

اوښکې مه پټو پوهیږم چې خـپه یې

راته ښکاري دې نـازکې په لیمو درد

اوس له اوښکو او غمو سره عادت یم

خـان ته اخلمه اتله په پیسو درد

نصیراتل

غزل

په رسم شوي انځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهائي ته څومره زور په تنهائي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځي اوس زه ميسنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستي په خبره رو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندگي ورکوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوسي
زه يو پردې ته د خپل کور زمواري ورکوم

اتله غواړم يې له خدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله سياه نو سمدستي ورکوم

نصير اتل

غزل

آلوتلي اروا راغله دوباره د خُـان سايي ته
چي خهره د تللي کس مي مخامخ شوله خهري ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لــــهزه ده
خپل معصوم نظر مي تت شو په کتو د دروازي ته

انتظار نه ستا ديداد نه او بل زور د تنهــــايي نه
اخيري سلگي مي راوري دغه خُاي د مخه بنسې ته

چي دې وخت و نه را تللي نه دې غوښتم آي مغروري
اوس نو ژاړه بڼه په چيغو زما پاتي نښانـــــــي ته

نن مي وکتل باران ته خو وعدي مي دې په زړه شوي
وخ مارغان مي کرل د ننه بيا اتله پنـــــــجري ته

نصير اتل

غزل

بي ساه وجود نه مي مزه واخېسته
هېر شوي کس زما نامه واخېسته

ما ويل ستا ياد رانه خپه لار نه شي
په بېوسي کي مي ډېوه واخېسته

د تنهائي نه به پري ځان ساتمه
په خاموشي مي آيښه واخېسته

د زندگي په انتها کي يمه
تانه چي لږ مي فاصله واخېسته

اتله څومره به مي ودردوي
د بيا راتلو مي تري وعده واخېسته

نصير اتل

غزل

بیا به دې حُان نه هم گیلې راځي، خو زه به نه یم
اوبنکې په مخ به دې دوه درې راځي، خو زه به نه یم

د بیلټا نه لــــه درده ما چري خندا ونه کړه
ژونده په تا کې به مـزې راځي، خو زه به نه یم

ستا په شتوالې کې داستا نه شوم خو وروسته به آي
ستا په شان ډېرې قواري راځي، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خپل حُان نه کوي
د هو خُواب چې د هغې راځي، خو زه به نه یم

اتله شپه به وې ډېوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغسي صحنې راځي، خو زه به نه یم

نصیراتل

غزل

يخه يخني ستا دتودي غيري ارمان راسره
تنهايي ونه شوه روان مي کړو خپل خان راسره

د نفرت حد دي په والله چي زه به څه ووايم
دوه درې قدمه په لار نه ځي مسلمان راسره

وايه نو څنگه به خوشحال په زندگۍ کي يمه
چي وي دژوند هره لېزه کي هر شي وران راسره

په زړه مي لاس ونيسم بڼه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چي شي جانان راسره

يه د ډاکټري ياده څومره زورور يي په خداي
زه چي ژريرمه ژړا کوي اسمان راسره

نصير اتل

غزل

داچي ستا ياد گرځوم له ډيره وخته
زه يو غر په اوږو وړم له ډيره وخته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستنه
په پرهر کي ماتوم له ډيره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاري ورتنه کوم له ډيره وخته

اخير هم مي دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چي غلي ژرېدم له ډيره وخته

آييني سره اتله گرځېدمه
تنهائي نه پتېدم له ډيره وخته

نصير اتل

غزل

د تنهائي احساس مې خوري لکه لږم لگيادي
دا يو سړی د څه مودې نه په ځم ځم لگيادي

د ژوندانه تمثیل نور نه شم کواي نه يې کوم
لابه تر څو وایم چې وخت راسره سم لگيادي

د زندگۍ په اميدونو مې اوښتي خاوري
له بلي خوا مې بربادۍ کې داستا غم لگيادي

خدايه ج داستا د بندگۍ د غافلي له وجهي
ديو آدم په بندگۍ کې بل آدم لگيادي

دا دکافرو يادو جبر دي نصيراتله
پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لگيادي

نصيراتل

غزل

داچې ستا یاد گرځوم له ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم له ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتوم له ډیره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاری ورته کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چې غلی ژړیدم له ډیره وخته

آیښي سره اتله گرځیدمه
تنهایی نه پټیدم له ډیره وخته

نصیر اتل

غزل

اوس مي زړه ستا په يادو باندي خوشحال وي
هر ماشوم په غوبارو باندي خوشحال وي

دلته خلک د بل چاڅنگ ته کيڼی نه
دلته خلک په ځانو باندي خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندي سر دي
بس همدی مي ژړيدو باندي خوشحال وي

ولي زه به ستا غمو سره خدا کړم؟؟؟
ليونې په ځنځيرو باندي خوشحال وي؟

له مودو پس يم راغلی راته گوره
تري شوي په اوبو باندي خوشحال وي

د اتل خو مې همدا بېغوري وژني
چې په خپلو اسويلو باندي خوشحال وي

نصير(اتل)

غزل

سأه مـي په وجود كي گيره شوي ده
بنـكاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
گـوره چي خدا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـمـه
گوري چي خواني مي تيره شوي ده

ته چي راسره وي هلته بنـه وه خو
اوس دا زندگي مي سپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا په نوم يې ږدم
راشـه هغه پانه بيره شوي ده

نصيراتل

غزل

زه تاته کړم دعا، ته دعاماته کړه نازکي
روژه ده، سوال قبلېژي لاس هواته کړه نازکي
دخدای دمهربان اومحترم ذات له درباره
زاری دامن ټولي پښتونخوا ته کړه نازکي
سیالي ضرور گټم خو؛ گوره داکارته هم وکړه
ټپه دملالی راپسي شاته کړه نازکي
اي! تاله دي حاضیر متکلم سړي نه، نه ده
مکتب او مدرسه دي ترینه پاته کړه نازکي
اي! تاسو خوادان په خوشا لویو بد رگه کړه
وخ! ما په تر مو او بنکو روژه ماته کړه نازکي
یوچارته قیصه دلیوني فیضان کوله
سلگی به یې ورو، ورو، ورسره زیاته کړه نازکي

گلبدین (فیضان)

غزل

دومره بنایسته یې چې هیڅ نه لري مثال مابښامه
اخ روژه ——— اتی، اخ دکلي کلیوال مابښامه
یو خواروژه، بله گرمي بل خواته ښه پوهېږي
هله ژر راشه یم اوښتی په جنجال مابښامه
ستا دغروب هاغه لږ سره، هاغه دویڼو پټی
بیانوي دزیندی شوي منصور حال مابښامه
شکر، ډاډه شومه دعطرو بوی کوڅه کي لار و
شکر راوړي ستا دراتلو زیری شمال مابښامه
هغه ملنګ و، که فیضان و، ومي نه پیژانده
ولي؟ زما د نظر مخ ته شوي دیوال مابښامه

گلبدین (فیضان)

غزل

رسمومه انخوگره انخوگره انخوگره
شروع کړي مـي له سره انخوگره
بلا اوبنکي تويول ورتـه لازم وي
بلا درد لري اکثره انخوگره
ديوچا په تلاش دارته يو ختـلي
اوس مو خاخي له پرهـره انخوگره
دنبنترو په شملويي سينگار شوـی
بنکوم دي سليمان غره انـخوگره
لږپه تلو تلو کي زما په طرف گـوره
درنه بـسم مسافره انخوگره
پوري خو کي ته شپونکي فيضان ختـلي
رسموي له مازديگره انخوگره

گلبدین (فیضان)

غزل

مړه پريږ ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې ټول سم راباندپوه شي
بيامي نه چـــــــې پري بيالږه گوزاره کړي
کله کله دې چې غم راباندي پـــــــوه شي
مه څيرم يــــې ،مه څيرم يې ،مه څيرم يې
څيري بنه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتـــــــه په سپکو سپوروسروي
چې مي وکړي سترگي نم راباندي پوه شي
وخ دکلي ماشومان راپـــــــسي گوري
وخ له کـــــــي چې راحم راباندي پوه شي
واه! فيضانه داســـــــتاد راباندي شک دی
چي د ف توری ليکم رابـــــــاندي پوه شي
گلبدین (فيضان)

غزل

نورچاته نه بنایمه لوی اوهم واره دردونه
همداسي پټ بڼه دي زماذخمي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســـــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشي په ما مړه دردونه
وخ خدایه بیا دکـــــلي هاغه هدیره کې تېر شوم
وخ خدایه بـــــیایي په ماراوستل زړه دردونه
یومسافر غریبي مورته په غریب غریب کي وایي
دســـــفر پڼـــــوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هله ژر ژر که، دفیضان په نوم دمگردی هلته
ترهـــــآغه پوري غرني کلي دي وړه دردونه

گلبدین (فیضان)

غزل

څوک يې دومره تپوس نشته چې داوولي ژاړي
د دروازي تر شا يو څوک درپسي غلي ژاړي
تا په دعا کي يــــادوي اوبيا سلگي هم کوي
درپسي هر لمانځه کي هاغه نازولي ژاړي
د کليوالي زړه دې دومره نرم شوی دی اوس
چې ماشومان هم ورته ستانامه اخلي ژاړي
زموږ د ښار د نجونو هيڅ خندان صيب کي نه ده
زموږ د ښار د نجوني اکثر چې ماليدلي ژاړي
هغه چې تير کال به يې دلته زمزمې کولې
هغه کوچۍ سړکال د غره سرتـــه ختلي ژاړي
لاسونه پورته کړي دعا کوي او من غــــواړي
واه، څه له درده ژاړي واه، څومره سپېڅلي ژاړي
اې! دادي څه کپږي فيضانه دادکو م کلي ده
زموږ کوڅې ته څوک په تاپسي راغلي ژاړي

گلبدین(فيضان)

غزل

په دغه ښار کې دهر چار اېسي پام شوی دې
اخ په نازک وجودمي حکم داعدام شوی دې
يو اعلان واورئ کليوالو جنازې ته راشئ
زما دتولولو آرمانو نو قتل عام شوی دې
دسپين غر څوکي ته ختلی يم نارې و همه
هله ژر راشئ دجنگو نو اختتام شوی دې
په نافهمۍ کې مي په زړه باندي لوی جبرکړی
په نافهمۍ کې مي نظريه پوري بام شوی دې
په هغه کور کې دفيضان نامه ويل جرم دی
په هغه کور کې خو بنديز په دغه نام شوی دې
گلبدین(فيضان)

غزل

هيچا هم ونه کړ ددغي بيماری علاج
ولي هيڅ نه لري داوښکي اوسلگی علاج
دومره سپېڅلي مقدس مرض نيولی يم
زما دسپېڅلي زخم نه لري نړی علاج
دافغانی خاوري يو دغه خصلت خوندراکوي
ژړپکي وشي دسرکــشه ککړی علاج
هغې په تاپسي و زهر زورور څـښلي
ځکه خو ونه شو دهاغي لېونی علاج
خپله دعاکوم اوخپله پرې آمين وايـم
پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایی علاج
دهرجومات له منارې ورته سلگی وهم نور
فيضان نه راځي دقام دبېغوری علاج
گلبدین (فيضان)

گلبدین (فیضان)

غزل

خوب رانه لارشي تل کومه ستري ستري سلگي
ته نـــــــــور قبولي کړه اي! خدايه زما کړي سلگي
داپه شيـــــــــبو شيـــــــــبو بـــــــــاران او وهشتناکي ټکي
دايو يتيم تر دغه خـــــــــايه دي راوري ســـــــــلگي
! ظالـــــــــمه قـــــــــدر يي کوه هـــــــــسي يي مه بوله اي
درته به تندرشي يووخت ددې زوی مري ســـــــــلگي
يواعلان واورئ! اعلان واورئ! نوري هېڅ ونه ويل
له منارې نه دجومات شوي نوري لوري ســـــــــلگي
فيضانـــــــــه ستري مسافروم په آرمان شهـــــــــد و
چې راوتي مي دتا بوت لـــــــــه هري دري سلگي

گلبدین (فیضان)

غزل

نړۍ ته جنگ اعلانومه دقلم په څوکه
هېواده تا ابادومه دقلم په څوکه
دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليکمه
څنگ کې يې امن رسمو مه دقلم په څوکه
دشهيد پلا رهغه يتيم سلگو نېولی بچی
که خدای کول قرارومه دقلم په څو که
داسلا مي نړۍ هماغه پخوانۍ جذبه به
نړۍ ته بيا وربنکارومه دقلم په څوکه
بيا ونه کړې رقيبۀ پام داستعمار کوشش دي
داخلي خوله درماتومه دقلم په څوکـــه
فيضانۀ چرته که دسولي اختر دلته راشـــي
ستر گي به دواړه تورومه دقلم په څوکـــه
گلبدین (فيضان)

غزل

ما به لـمنه کي راوري له پوري غره ډبرې
درقيب سرته مې اوس ايښي دي پوره ډبرې
دلته هواسره سيالي مورپه ډبرو کوو
لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبرې
ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـېونی
که باورنه کوي رځه پسي شـماره ډبرې
تاته مې نه ويل چې دلته دوباره مـه رځه
منل دي نه و، اوس په سر سر باندې خوره ډبرې
زموږ دکلـي يوشاعر دی دفيضان په نامه
هره شپه ولي زموږ کورته په تياره ډبرې

گلبدین (فيضان)

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library